

6. Τσιγάρα και παγωτά

νώ στον όρκο όλοι δήλωναν ότι δε θα ξαναβάλουν στο στόμα τους τσιγάρο, δυστυχώς δεν το τηρούσαν όλοι. Και πάρα πολλοί, συνήθως τα νέα μέλη μεγαλύτερης ηλικίας, δυσανασχετούσαν λέγοντας ότι δε χρειάζεται αυτό το μέτρο.

Ο Μάκης συζητά ζωηρά με τον Πέτρο, καθώς παρακολουθούν μαζί τις σχετικές συζητήσεις των Μικρών Επαναστατών στα οπακ.

«Εε όχι, ρε Πέτρο! Δηλαδή τι κάνουμε τώρα; Πετάμε στ' άχρηστα τις αρχές μας; Δεν μπορώ να τους ακούω άλλο, κάποιους εδώ μέσα».

«Μάκη, κάτσε και θα δούμε. Δε γνωρίζεις ούτε συ ούτε κι εγώ πόσο δύσκολο είναι να κόψεις το τσιγάρο. Ποτέ μας δεν καπνίσαμε. Εγώ προσπαθώ λίγο να τους καταλάβω».

Στα οπακ, πολλοί εκφράζονταν κατά της απαγόρευσης του τσιγάρου. Αλλά σίγουρα ήταν περισσότεροι εκείνοι που υποστήριζαν την αρχή της ομάδας τους και ιδίως τα νεότερα παιδιά, ηλικίας δεκατεσσάρων και δεκαπέντε χρονών.

«Εε τότε, ρε Πέτρο, να μην ερχόντουσαν στην ομάδα μας! Δεν τους θέλουμε. Τι να τους κάνουμε; Ή συμμορφώνονται με τις αρχές μας ή φτιάχνουν ένα σύλλογο καπνιστών!»

Ο Πέτρος γελά.

«Μα έτσι είναι, ρε Πέτρο», συνεχίζει ο Μάκης.

«Μάκη, μην ξεχνάς ότι τουλάχιστον πολλά παιδιά που κάπνιζαν, το σταμάτησαν όταν ήρθαν στην ομάδα. Ίσως αυτό συμβεί σιγά σιγά με όλους. Εξάλλου τι είναι ποιο σημαντικό; Να έχει πολλά μέλη η ομάδα μας κι ας καπνίζουν οι μισοί, ή να έχουμε μόνο τα μισά μέλη;»

«Ξέρεις τι με ρωτάς τώρα; Ποιότητα ή ποσότητα; Εε λοιπόν, χίλιες φορές προτιμώ την ποιότητα!» φωνάζει ο Μάκης. Και συνεχίζει:

«Καλύτερα οι λίγοι αλλά καλοί στρατιώτες του Μεγάλου Αλεξάνδρου παρά οι πολλοί και άχρηστοι στρατιώτες του Δαρείου! Ίσως είναι ψεύτικο το δίλημμά σου, Πέτρο. Υπάρχουν κι άλλες λύσεις».

«Ποιες;»

«Εε να. Θα μπορούσε να δοθεί μια διορία. Να υποχρεωθούν όλοι σε κάποιο χρονικό διάστημα να έχουν κόψει το τσιγάρο. Όχι αμέσως, δηλαδή, αλλά σ' ένα μήνα ας πούμε».

«Καλά, άσε και βλέπουμε».

«Όχι, Πέτρο. Δεν είναι έτσι "άσε και βλέπουμε". Αν δεν αποφασίσουμε τώρα για το θέμα και το αφήσουμε, σιγά σιγά θα διαβρωθούν κι οι άλλες αρχές μας».

«Μάκη, μην είσαι σκληρός. Δεν είναι μάλλον εύκολο να κόψει κανείς το τσιγάρο. Κατάλαβέ το. Σου ξανακάνω την ερώτηση: θα ήθελες να ήμασταν μια ομάδα δεκαπέντε χιλιάδων παιδιών που να μην καπνίζουν καθόλου ή μια ομάδα εκατό χιλιάδων παιδιών όπως είμαστε τώρα, κι ας καπνίζουν μερικοί;»

«Πέτρο, θα σου απαντήσω αμέσως αλλά θέλω ν' ακούν κι οι άλλοι στα οπακ».

Ο Μάκης αρχίζει να πληκτρολογεί. Το μήνυμα που πληκτρολογούσε ο οποιοσδήποτε, γινόταν ορατό στις οθόνες όλων των Μικρών Επαναστατών! Έτσι και του Μάκη, ο οποίος επίτηδες γράφει με κεφαλαία γράμματα την πρότασή του:

«ΦΙΛΟΙ, ΤΕΡΜΑ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ! Ή ΗΜΑΣΤΕ ΔΥΝΑΤΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ, Ή ΗΜΑΣΤΕ ΣΚΑΤΑ. ΔΙΑΛΕΞΤΕ».

Ο Πέτρος χαμογελά βλέποντας τη φράση του φίλου του. Ο Μάκης όμως δε χαμογελά καθόλου.

«Μάκη, νόμιζα ότι έχουμε συμφωνήσει όλοι στην ομάδα μας να μη χρησιμοποιούμε χαζοκουβέντες και άσχημες φράσεις».

«Εε και πώς, διάβλε, θα το πω, αφού αυτό εννοώ;»

Την ίδια ώρα, δυο κολλητές φίλες περπατούν μαζί σε μια παραλία.

«Αναστασία, είχες παρατηρήσει κάτι με τον αδερφό σου, το Μάκη, στη συγκέντρωση;»

«Όχι. Για λέγε, Κωνσταντίνα».

«Εε να. Δε θυμάσαι που γλυκοκοίταζε τις χορεύτριες απ' τη Θεσσαλονίκη. Δεν είδες που τις κέρασε αμέσως χυμούς πορτοκάλι μετά το χορό τους; Αλλά εγώ πρόσεξα και κάτι ακόμα. Στο τέλος της συγκέντρωσης, ο Μάκης χόρευε συνεχώς κοντά με μια απ' αυτές.

Νομίζω Κατερίνα τη λένε. Και μετά μάλιστα τα λέγανε οι δυο τους μόνοι έξω στον κήπο!»

Η Αναστασία σκεφτόταν.

«Χμ, τώρα καταλαβαίνω».

«Τι κατάλαβες Αναστασία;» ρωτά η Κωνσταντίνα τη φίλη της.

«Τώρα κατάλαβα γιατί ο Μάκης ετοιμάζεται για βόλτα στη Θεσσαλονίκη».

«Γιατί, μήπως κι εσύ δε θα ήθελες να κάνεις μια βολτίτσα Αθήνα;»

Η Αναστασία χαμογελά φέρνοντας στο νου της το Γιάννη.

«Πάντως Αναστασία, ο Πέτρος είναι ένας θησαυρός. Είμαι πολύ ευτυχισμένη!»

Στα οπακ, η συζήτηση έχει ανάψει. Απαντούν αρκετοί στο Μάκη.

«Δηλαδή, ρε Μάκη, αν σου έλεγαν ξαφνικά να κόψεις τα παγωτά, τι θα έλεγες;»

«Άλλο παγωτό, κι άλλο τσιγάρο. Συγκρίνονται;»

«Στον εθισμό, ναι».

«Πάντως θα μπορούσα να το κόψω κι αυτό για να σου αποδείξω ότι έχω τη θέληση. Θες να κόψω εγώ το παγωτό κι εσείς, μερικοί, το τσιγάρο; Πάει;»

«Καμία σχέση η στέρηση του παγωτού με τη στέρηση του τσιγάρου».

Τα παιδιά στα οπακ έχουν πάρει φόρα. Πληκτρολογούν μηνύματα συνεχώς, ενώ οι πιο πολλοί απλώς παρακολουθούν στις οθόνες τους την περίεργη αυτή μάχη.

Τελικά, έχει μια απίθανη έκβαση αυτή η μάχη! Αποφασίζουν όλοι ν' αναβάλουν το θέμα με το τσιγάρο, αλλά να κάνουνμποϊκοτάζ όλο το καλοκαίρι στα παγωτά μέχρι να πέσουν οι τιμές στο μισό! Ήταν εκατό χιλιάδες παιδιά! Αν όλο το καλοκαίρι δεν αγόραζε κανείς παγωτά, τι θα έκαναν οι εταιρίες παγωτών; Στα παπούτσια τους τι θα έκαναν.

Όπως και πριν λίγους μήνες με τα γαλακτοκομικά προϊόντα και τις σοκολάτες, αποφασίστηκε να στείλουν γράμματα ως Σύλλογος Νέων στις αντίστοιχες εταιρίες που κατασκεύαζαν τα έτοιμα παγωτά:

"...Η μειώνετε τις τιμές στο μισό, ή μας χάνετε από πελάτες. Είμαστε περίπου διακόσιες χιλιάδες παιδιά στο σύλλογό μας..."

Επίτηδες έδωσαν ψεύτικο αριθμό μελών, διπλάσιο απ' τον πραγματικό, ώστε να τρομοκρατήσουν τις εταιρίες. Αλλά ούτως ή άλλως θα παρακινούσαν κι άλλους στο μποϊκοτάζ όπως μικρότερα αδερφάκια, ή και γονείς. Εξάλλου τελευταία, τα μέλη των Μικρών Επαναστατών αυξάνονταν με ιλιγγιώδεις ρυθμούς!

Το μήνυμα του Πέτρου είναι απ' τα τελευταία της συζήτησης.

«Εντάξει, παιδιά. Βλέπω ότι όλοι συμφωνούμε. Ας δείξουμε τη δύναμή μας στα εργοστάσια παγωτών. Και το κυριότερο όμως: ας δείξουμε τη δύναμη του χαρακτήρα μας. Την ισχυρή θέλησή μας. Κανείς ας μην αγοράσει παγωτά όλο το καλοκαίρι, αν δεν υποκύψουν στην πίεσή μας. Ζήτω οι Μικροί Επαναστάτες!»

Πολλά ΖΗΤΩ με κεφαλαία αρχίζουν να κατρακυλούν στις οθόνες.

Ο Μάκης κλείνει τον υπολογιστή του και γυρνά στον Πέτρο.

«Καλά, είμαστε για κλάματα. Γι' αλλού ξεκινήσαμε και αλλού φτάσαμε. Άλλα ήταν ν' αποφασίσουμε κι άλλα αποφασίσαμε. Αντί για το τσιγάρο θα κόψουμε το παγωτό», πετά γελώντας ο Μάκης.

«Δεν πειράζει, Μάκη. Ας αφήσουμε και λίγο τη Θεά Τύχη να μας παρασύρει λίγο όπου θέλει αυτή».

«Εντάξει. Αλλά φαντάζεσαι, Πέτρο, εκείνος ο τύπος αντί για παγωτά να έλεγε κορίτσια;»

«Τυχερός είσαι. Δε χρειάζεται ν' ακυρώσεις το ταξίδι στη Θεσσαλονίκη».

Αργά το βράδυ, ο Πέτρος συναντιέται με την Κωνσταντίνα στο αρχηγείο. Είναι μόνοι τους.

«Πέτρο, πρέπει να ανταποδώσω στο δώρο σου με το ποίημα», λέει η Κωνσταντίνα. «Πάρε αυτό».

Η Κωνσταντίνα απλώνει ένα CD μουσικής στον αγαπημένο της.

«Τι είναι αυτό;» ρωτά ο Πέτρος, παίρνοντας το δώρο.

«Μουσική. Βάλ' τη να παίξει στα μεγάφωνα της αίθουσας, αν θες».

«Και βέβαια θέλω. Τι μουσική είναι;»

«Αυτό θα το καταλάβεις όταν παίξει το CD!»

Ο Πέτρος βάζει το CD. Αλλά μόλις ακούει τους πρώτους στίχους του τραγουδιού, η έκπληξή του είναι μεγάλη.

Αγκαλιάζει την Κωνσταντίνα και αρχίζει να χορεύει μαζί της στον απαλό ρυθμό μιας εξαιρετικής μουσικής σύνθεσης!

«Κωνσταντίνα μου, τι να πω; Υπέροχο! Αλλά πώς...»

«Χαίρομαι που σ' αρέσει. Για το πώς... ρώτα το φίλο σου!»

Ο πανέξυπνος Μάκης, είχε βοηθήσει την Κωνσταντίνα στην υλοποίηση μιας πολύ καλής ιδέας της: τη μελοποίηση μιας δικιάς της σύνθεσης σε στίχους, με μουσική ενός αγγλικού τραγουδιού! Τα δυο αγαπημένα παιδιά χορεύουν αγκαλιασμένα, τυλιγμένα από μια μαγική μουσική ατμόσφαιρα!

Δυο μεγαλοβιομήχανοι συνομιλούν τηλεφωνικά. Ο ένας λέγεται Βασίλης Σκληρός και έχει τη μεγάλη αλυσίδα εργοστασίων ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ, όπου παράγονται και συσκευάζονται διάφορα κατεψυγμένα προϊόντα και συν τοις άλλοις και έτοιμα παγωτά. Ο άλλος είναι ο ιδιοκτήτης της μεγάλης γαλακτοβιομηχανίας ΣΟΚ Λευτέρης Γελαδάρης. Στις εγκαταστάσεις του παράγονται γαλακτοκομικά προϊόντα αλλά και σοκολάτες.

«Τι κάνουν οι αγελαδίτσες σου, Λευτέρη;»

«Άσε! Πού να στα λέω, ρε Βασίλη. Τρελάθηκαν πολλές και πρέπει να τις σφάξω και ν' αγοράσω άλλες απ' την Ολλανδία. Μεγάλη ζημιά! Άσε».

«Μα αυτή η αρρώστια των τρελών αγελάδων νόμιζα ότι καταπολεμείται με κάποια φάρμακα».

«Βασίλη, δεν είναι η ίδια ασθένεια. Άλλη είναι».

«Τέλος πάντων, κάτι σ' ήθελα».

«Λέγε».

«Θυμάσαι, ρε συ, που πριν λίγους μήνες, μου έλεγες ότι κάποιοι σε εκβίαζαν με μπόϊκοτάζ στα γάλατα και στις σοκολάτες σου; Που μου πρότεινες ν' αγοράσω κάποιες ποσότητες γάλατος σε χαμηλότερες τιμές, διότι είχες πρόβλημα κατανάλωσης;»

«Ναι, Βασίλη. Ξεχνιούνται αυτά; Άσε, όλο στενοχώριες είμαι τελευταία. Και απειλούν και με απεργίες κάποιοι βλάκες εδώ».

«Λοιπόν, Λευτέρη, άκουσε να δεις. Μάλλον έμπλεξα κι εγώ με τους ίδιους τρελούς. Μάλλον οι ίδιοι κάνουν τώρα μποϊκοτάζ στα παγωτά μου!»

«Σοβαρά μιλάς;»

«Σοβαρότατα! Βέβαια και άλλα εργοστάσια παραγωγής παγωτών έχουν το ίδιο πρόβλημα. Όχι μόνο εγώ. Πριν μια εβδομάδα έλαβα το εξής γράμμα από κάποιο Σύλλογο Νέων με διακόσιες χιλιάδες μέλη υποτίθεται».

Ο εργοστασιάρχης υπαγορεύει το γράμμα των Μικρών Επαναστατών οι οποίοι το υπέγραφαν ως Σύλλογος Νέων.

"...Η μειώνετε τις τιμές στο μισό, ή μας χάνετε από πελάτες. Είμαστε περίπου διακόσιες χιλιάδες παιδιά στο σύλλογό μας..."

«Λευτέρη, στην αρχή το αγνόησα. Όμως μετά από δυο τρεις μέρες, άρχισε να γίνεται χαμός στο κύκλωμα των παγωτών. Αποθήκες γεμάτες! Φορηγά γεμάτα! Σταμάτησα για λίγο την παραγωγή και απέλυσα και είκοσι εργάτες. Άσε. Τι άλλο να σου πω; Κι έχω πάθει και νευρικό κλονισμό κι έτρεχα στο νευρολόγο χτες. Η κατανάλωση έχει πέσει κατά τριάντα ολόκληρες ποσοστιαίες μονάδες σε σχέση με πέρυσι. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Πανωλεθρία σκέτη!»

«Βασίλη, σε καταλαβαίνω. Μα τι να σου κάνω; Πάντως το γράμμα που μου διάβασες, μοιάζει πολύ με αυτό που είχαν στείλει και σε μένα. Αλλά τότε μου ζητούσαν μείωση των τιμών κατά 30%. Το 50% που ζητούν από σένα είναι τρέλα. Είναι καθαρός εκβιασμός. Πήγες στην αστυνομία;»

«Μα τι εκβιασμός; Τι θα κάνει η αστυνομία; Θα τους κλείσει μέσα επειδή δεν αγοράζουν τα παγωτά μου; Πάντως, το πρόβλημα είναι γενικό και όχι μόνο δικό μου. Και οι άλλοι παραγωγοί παγωτών έχουν τα ίδια προβλήματα».

«Βασίλη, τι να σου πω;»

«Τι να μου πεις, ρε συ, Λευτέρη; Πάντως θα αναγκαστώ ν' ακυρώσω το συμβόλαιο μαζί σου με τα γάλατα. Αφού δεν αγοράζουν τα παγωτά, τι θα το κάνω το γάλα σου; Με καταλαβαίνεις νομίζω;»

«Μα χρησιμοποιείς γάλα και γι' άλλα προϊόντα. Εξάλλου νόμιζα ότι χρησιμοποιείς κυρίως εισαγόμενη σκόνη γάλακτος για την παρασκευή των παγωτών;»

«Ναι, ρε Λευτέρη, εκτός αν το γάλα είναι φτηνότερο. Πρέπει να παραδεχτώ ότι μου το δίνεις σε καλή τιμή. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να μειώσω τις ποσότητες γάλακτος που προμηθεύομαι. Με καταλαβαίνεις πιστεύω; Η κατάσταση είναι δραματική!»

«Χμ, τότε να αρχίσεις να φτιάχνεις τυρόπιτες με το γάλα μου», απαντά γελώντας ο ιδιοκτήτης της ΣΟΚ.

«Μην κοροϊδεύεις την κατάσταση, γιατί κι εσύ θα την πληρώσεις», και ο εργοστασιάρχης Βασίλης Σκληρός βροντά εκνευρισμένος το τηλέφωνο στη θέση του.

«Ακούς εκεί, τυρόπιτες», μονολογεί ο καημένος ο εργοστασιάρχης και συνεχίζει στο γραμματέα του: «Μανωλάκη, να σταματήσουν από σήμερα και για μια εβδομάδα τουλάχιστον οι αγορές γάλακτος από τα εργοστάσια του Λευτέρη. Τον ηλίθιο! Θα το πληρώσει ακριβά».

«Μα, κύριε διευθυντά, έχουμε υπογράψει συμβόλαιο. Δε γίνεται να μην το τηρήσουμε».

«Γίνεται και παραγίνεται. Στο εξής μόνο από τις ενώσεις θα αγοράζουμε. Το κατάλαβες;»

«Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Να σας πω και κάτι. Οι εργαζόμενοι απειλούν με απεργία διαρκείας για την άδικη απόλυση των είκοσι συναδέλφων τους».

«Σκάσε και συ, "άδικη". Δηλαδή τι να κάνω; Να συντηρώ εργάτες που δε δουλεύουν; Δεν το καταλαβαίνουν ότι είμαι σε δύσκολη θέση; Ετοιμάσέ μου τώρα τα χαπάκια μου. Τα νεύρα μου έχουν σπάσει».

Τρεις εβδομάδες έχουν περάσει από τότε που λείπει ο υπασπιστής του και ο Γιαβεράκης τακτοποιεί μόνος του κάτι έγγραφα. Πρέπει να τα κάνει όλα αυτός στο γραφείο. Ανυπομονεί να του φέρει ο Παντελής την αναφορά του. Δυο φορές είχε πάρει τηλέφωνο τον υπασπιστή του, όμως ήθελε λίγο χρόνο ακόμα, λέει.

Αποφασίζει να του ξανατηλεφωνήσει. Δεν πήγαινε άλλο. Θέλει από αύριο κιόλας τον υπασπιστή του στο γραφείο και έτοιμη την αναφορά. Παίρνει τον αριθμό του Παντελή.

«Ναι», απαντά μια φωνή.

«Έλα, Παντελή. Ο Γιαβεράκης είμαι».

«Ναι, το βλέπω στο κινητό, κύριε δ... δ... δ... διοικητά».

«Ρε Λάκη, τι κάνεις τόσο καιρό; Πριν τρεις μέρες δε μου 'πες ότι θα έρθεις;»

«Μάλιστα. Το είπα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά».

«Εε και τι στο καλό κάνεις; Έκανες την παρακολούθηση; Ετοίμασες την αναφορά; Πού είσαι τώρα;»

«Στη Δ... Δ... Δ... Δήλο, κύριε δ... δ... δ... διοικητά».

«Στη Δήλο; Και τι κάνεις στη Δήλο;»

«Δ... δ... δ... διακοπές, κύριε δ... δ... δ... διοικητά, μαζί με μια δ... δ... δ... δεσποινίδα».

«Ρε ηλίθιε, πανίβλακα, δε σου είπα να παρακολουθείς τον αρχηγό των Μικρών Επαναστατών;»

Ο Γιαβεράκης τα έχει πάρει στο κρανίο.

«Μα τον παρακολούθησα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά. Και μετά πήγα δ... δ... δ... διακοπές. Έτσι δ... δ... δ... δεν είπατε να κάνω;»

«Όχι, ρε ηλίθιε. Είπα ότι υποτίθεται θα πας άδεια ώστε να μην καταλάβει κανείς τι κάνεις. Αύριο κιόλας τσακίσου κι έλα. Εντάξει;»

«Δηλαδή ν' αφήσω μόνη της τη δ... δ... δ... δεσποινίδα που γνώρισα εδώ στη Δ... Δ... Δ... Δήλο;»

«Τσακίσου κι έλα αύριο κιόλας! Τ' ακούς, πανίβλακα; Εδώ χανόμαστε κι εσύ γκομενίζεις;»

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά. Αλλά τι θα πει η δ... δ... δ... δεσποινίδα αν φύγω και τη γράψω...»

Ο Γιαβεράκης βροντά νευριασμένος το τηλέφωνο στον υπασπιστή του.

7. Το παιχνίδι οχτώ

ολλά νέα παιδιά της ανατολικής Θεσσαλονίκης είναι συντονισμένα κι αυτά, τελευταία, στο ρυθμό που έχει πανελλαδικά η ομάδα τους, η οργάνωση των Μικρών Επαναστατών. Κάνουν διάφορες εργασίες στην αετοφωλιά τους όπως βαψίματα ή περιποίηση των κήπων και των λουλουδιών τους. Όμως μια δραστηριότητα είναι η αγαπημένη τους, η οποία είναι κάτι σαν η εβδομαδιαία γιορτή τους!

Τα περισσότερα αγόρια και κορίτσια της αετοφωλιάς της ανατολικής Θεσσαλονίκης, έχουν μαζευτεί αυτό το Σαββατόβραδο στο στέκι τους. Περιμένουν με αγωνία να ξεκινήσει η γιορτή, ενώ μια απαλή μουσική υπόκρουση δημιουργεί μια ξεχωριστή ακουστική ατμόσφαιρα.

Από το μεγάφωνο ακούγεται μια φωνή:

«Οι προτιμήσεις που δώσαμε κατά την είσοδό μας αναδεικνύουν για σήμερα το παιχνίδι...»

Ο παρουσιαστής δίνει μια τεχνητή αγωνία.

«Το παιχνίδι οχτώ!»

Φωνές και ενθουσιασμός ακολουθούν.

«Οοχτώ, οοχτώ, οοχτώ...», ακούγεται ρυθμικά απ' όλη την αίθουσα.

«Οι Μικροί Επαναστάτες της ανατολικής Θεσσαλονίκης, απόψε θα παίξουν το παιχνίδι οχτώ!»

«Οοχτώ, οοχτώ, οοχτώ...» ακούγεται ξανά και ξανά.

«Οι Μικροί Επαναστάτες, είναι και επαναστάτες καρδιάς. Είναι και επαναστάτες συναισθήματος», συνεχίζει η φωνή απ' το μεγάφωνο.

«Οοχτώ, οοχτώ, οοχτώ...»

«Αγόρια, φερθείτε ιπποτικά. Κορίτσια, φερθείτε με χάρη. Είστε τα λουλούδια μας. Χαρίστε άφοβα το άρωμά σας...»

Αγόρια και κορίτσια, Μικροί Επαναστάτες καρδιάς, το παιχνίδι αρχίζει. Τα δέκα τραγούδια που επιλέχθηκαν για σήμερα είναι...» και ο παρουσιαστής συνεχίζει με μια λίστα από δέκα αγαπημένα τραγούδια.

«Όλοι πάμε τώρα στα κομπιούτερ και δηλώνουμε τέσσερις προτιμήσεις τραγουδιών και ακριβώς με τη σειρά που θέλουμε».

Σε λίγη ώρα η διαδικασία έχει τελειώσει. Ένα ένα, όλα τα παιδιά περνούν από τα είκοσι περίπου τερματικά και πληκτρολογούν σε ειδικό πρόγραμμα τα αναγκαία στοιχεία: πρώτον το σημερινό τους αριθμό που τους δόθηκε στην είσοδο και δεύτερον τα τέσσερα από τα δέκα τραγούδια που προτιμούν κατά σειρά προτίμησης.

Ο Μάκης βρίσκεται σήμερα εκεί. Είναι διακοπές και μισοαστεία μισοσοβαρά είχε υποσχεθεί στις δέκα χορεύτριες που είχε παρακολουθήσει πριν λίγες εβδομάδες στα Χανιά, να τους κάνει επίσκεψη. Τον υποδέχθηκαν με μεγάλη χαρά. Και ειδικά η Κατερίνα! Ήταν αυτή που τον είχε προσκαλέσει με ιδιαίτερη θέρμη.

Ο Μάκης έριξε μια ματιά στο πρόγραμμα του κομπιούτερ που θα έβγαζε τα ζευγάρια. Δίνοντας δήθεν βοήθεια στο παιδί που χειριζόταν τα κομπιούτερ, δίκως να γίνει αντιληπτός, μπόρεσε εύκολα να κάνει αναζήτηση και να δει τις προτιμήσεις τραγουδιών που έκανε η Κατερίνα. Κι όταν ήρθε η σειρά του, δήλωσε τα ίδια ακριβώς τραγούδια!

Ο παρουσιαστής προχωρά στην ανακοίνωση των αποτελεσμάτων.

«Μικροί Επαναστάτες, επαναστάτες καρδιάς, ακούστε τ' αποτελέσματα».

Ακολουθεί απόλυτη σιγή. Όλοι αγωνιούν ν' ακούσουν.

«Είμαστε εδώ πεντακόσια δεκαοχτώ παιδιά. Διακόσια πενήντα αγόρια και διακόσια εξήντα οχτώ κορίτσια. Τα δεκαοχτώ κορίτσια μπαλαντέρ είναι...»

Καθώς τα κορίτσια είναι παραπάνω από τ' αγόρια, τα επιπλέον κορίτσια γίνονται μπαλαντέρ. Σε κάθε αριθμό που ανακοινώνεται, απαντά ένα κοριτσίστικο επιφώνημα χαράς.

«Η σειρά τραγουδιών 7, 3, 2, 1 έχει τη μεγαλύτερη προτίμηση», συνεχίζει ο παρουσιαστής. «Την επέλεξαν είκοσιπέντε αγόρια και είκοσιοχτώ κορίτσια. Τα ζευγάρια που κληρώθηκαν σ' αυτή τη σειρά φαίνονται στη μεγάλη μας οθόνη».

Η μεγάλη γιγαντοοθόνη στη σκηνή έχει ήδη εμφανίσει είκοσιπέντε ζευγάρια αριθμών. Τα αντίστοιχα αγόρια και κορίτσια πρέπει να βρεθούν και να σχηματίσουν χορευτικά ζευγάρια. Η έκπληξη είναι διάχυτη παντού. Και το ζευγάρωμα συνεχίζεται, πάντα σύμφωνα με τις προτιμήσεις σε τραγούδια. Όλοι έχουν τον αριθμό τους επάνω σ' ένα

μαντήλι που είναι δεμένο στο χέρι τους, το οποίο είναι ορατό σ' όλους τους άλλους.

Ο Μάκης πετυχαίνει τέλεια αυτό που θέλει, καθώς μόνο αυτός κι η Κατερίνα έχουν ακριβώς τις ίδιες προτιμήσεις τραγουδιών. Η γιγαντοοθόνη δείχνει σε λίγο τον αριθμό του, ταιριασμένο με τον αριθμό της Κατερίνας. Σε λίγο η Κατερίνα βρίσκεται στην αγκαλιά του!

Η μουσική αρχίζει. Ο φωτισμός χαμηλώνει. Στη μεγάλη οθόνη φαίνονται καθαρά όλα τα ζευγάρια αριθμών και όλοι σχεδόν έχουν βρει το ταίρι τους. Και οι τελευταίοι κατορθώνουν σιγά σιγά να βρουν το ταίρι τους ενώ ο φωτισμός ολοένα χαμηλώνει. Και τα κορίτσια μπαλαντέρ; Αυτά είναι τα πιο τυχερά! Μπορεί να ξεκινά η βραδιά γι' αυτά χωρίς ταίρι, αλλά θα τελειώσει μ' όποιο αγόρι θέλουν. Έχουν αυτό το δικαίωμα.

Παίζει ένα αγγλικό μπλουζ το οποίο δίνει στην ατμόσφαιρα κάτι το μαγικό. Αγκαλιασμένα όλα τα παιδιά σε χορευτικά ζευγάρια, γεύονται την ευτυχία τους. Τα λόγια του μπλουζ είναι στα ελληνικά. Έχουν τροποποιηθεί από τα ίδια τα παιδιά ενώ η μουσική έχει μείνει ανέπαφη. Είναι η αγαπημένη ασχολία πολλών Μικρών Επαναστατριών να συνθέτουν άλλους στίχους, τους οποίους μετά τραγουδούν και δένουν με τη μουσική, με κάποιο ειδικό πρόγραμμα κομπιούτερ. Το αποτέλεσμα είναι εκπληκτικό και συχνά το τραγούδι γίνεται πολύ καλύτερο!

Στην αγκαλιά του Μάκη, η Κατερίνα νοιώθει μια απερίγραπτη αγαλλίαση και ευτυχία. Δε θα ήθελε να τελειώσει ποτέ αυτή η βραδιά. Αλλά δυστυχώς υπάρχουν και τα μπαλαντέρ. Αλίμονο! Δεν υπήρχε περίπτωση. Κάποια ζηλιάρια από τις δεκαοχτώ που κάθονταν τώρα μόνες τους, θα της τον έπαιρνε το Μάκη απ' την αγκαλιά. Ασυναίσθητα, σφίγγει πάνω της περισσότερο το Μάκη.

Η μουσική που παίζει κάποια στιγμή, είναι από ένα καλό ξένο τραγούδι. Αλλά τα λόγια του τραγουδιού, είναι στα ελληνικά. Είναι μια μοναδική σύνθεση της Κωνσταντίνας!

Κεράσια κόκκινα, φιλιά αγγελικά
γλυκό κρασί έφτιαξα μ' αυτά τα υλικά.

Είχα χαθεί σε μία χώρα μαγική,
παντού ακουγόταν μία ουράνια μουσική.
Ένα κορίτσι με ρωτά: "Ποιος είσαι εσύ;
Έλα κοντά μου αν θες και πιες λίγο κρασί!"
Γλυκό κρασί

Κεράσια κόκκινα, φιλιά αγγελικά
γλυκό κρασί έφτιαξα μ' αυτά τα υλικά.
Μείνε μαζί μου, αγόρι, όσο θες εσύ
να σε κεράσω απ' το πιο γλυκό κρασί!
Γλυκό κρασί

Είχε πανέμορφα ματάκια θεϊκά,
κόκκινα χείλη και μαλλιά αγγελικά.
Μου άγγιξε στα χείλη, μια κούπα χρυσή
και μου 'δωσε να πιω, το πιο γλυκό κρασί!
Γλυκό κρασί

Κεράσια κόκκινα, φιλιά αγγελικά
γλυκό κρασί έφτιαξα μ' αυτά τα υλικά.
Μείνε μαζί μου, αγόρι, όσο θες εσύ
να σε κεράσω απ' το πιο γλυκό κρασί!
Γλυκό κρασί

Ξυπνώ κι ο ήλιος άστραφτε από ψηλά
κι εκείνη επάνω μου γλυκά χαμογελά,
και μου απλώνει πάλι, την κούπα τη χρυσή
στα χείλη μου προσφέρει το γλυκό κρασί!
Γλυκό κρασί

Κεράσια κόκκινα, φιλιά αγγελικά
γλυκό κρασί έφτιαξα μ' αυτά τα υλικά.
Μείνε μαζί μου, αγόρι, όσο θες εσύ
να σε κεράσω απ' το πιο γλυκό κρασί!
Γλυκό κρασί

Το δώρο που έκανε τις προάλλες η Κωνσταντίνα στον Πέτρο, ήταν ακριβώς αυτό! Ένα τραγούδι με δικά της λόγια, μελοποιημένο, όμως, με μια υπάρχουσα μουσική². Η ίδια η Κωνσταντίνα τραγουδά. Τα αντρικά λόγια του τραγουδιού, τα τραγουδά ο Μάκης. Αυτός, εξάλλου, είχε βοηθήσει την Κωνσταντίνα στην μελοποίηση των στίχων της με ειδικό πρόγραμμα κομπιούτερ. Και δίχως να πουν τίποτα στον Πέτρο, το δώρο-έκπληξη που του έκανε η Κωνσταντίνα πέτυχε τέλεια!

Σήμερα ο Μάκης έχει ζητήσει από τον ντι-τζέι της βραδιάς, να βάλει κάποια στιγμή αυτό ακριβώς το τραγούδι, δίνοντάς του πιο πριν το σχετικό CD. Θέλει να κάνει το παιχνίδι του. Τη στιγμή που ακούγεται το συγκεκριμένο τραγούδι, η έκπληξη που ζωγραφίζεται στο πρόσωπο της Κατερίνας είναι πολύ μεγάλη!

«Μάκη, εσύ τραγουδάς;»

«Ναι».

«Τραγουδάς υπέροχα!»

«Χαίρομαι που σ' αρέσει το τραγούδι, Κατερίνα», απαντά ο Μάκης, ο οποίος στη συνέχεια περιγράφει στην Κατερίνα τη φάση με το δώρο της Κωνσταντίνας προς τον Πέτρο.

Σταματούν να μιλούν. Το συναίσθημα ανεβαίνει. Τα δυο παιδιά αγκαλιάζονται όλο πιο σφιχτά. Στο μεταξύ ο φωτισμός έχει υποχωρήσει στο ελάχιστο. Ο Μάκης ακουμπά το αριστερό μέρος του κεφαλιού του στο αριστερό μέρος του κεφαλιού της Κατερίνας. Νοιώθει το πρόσωπό της στο δικό του. Τα μαλλιά της στα δικά του. Με το μάγουλό του χαϊδεύει το μάγουλο της Κατερίνας. Και σε λίγο τα χείλη των δύο παιδιών έρχονται σ' επαφή. Με απαλές κινήσεις στα χείλη, ο Μάκης εξερευνά τα χείλη της μικρής του φίλης.

Ναι, είναι εκείνη τη στιγμή ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του πλανήτη! Σε μια στιγμή σφίγγει τα χείλη του πάνω στα δικά της. Νοιώθει την καρδιά του να ξεχειλίζει ευτυχία. Μια ευτυχία που διαπερνά όλο το κορμί του, μια ευτυχία που τον κάνει να νοιώθει ότι στο στήθος του υπάρχει εκείνο το μυστηριώδες δηλητηριασμένο βέλος του μικρού Θεού Έρωτα, το οποίο έχυσε το γλυκό δηλητήριό του! Και τώρα νοιώθει την ερωτική ευτυχία του να ξεκινά απ' τα στήθη του, να βγαίνει από τα χείλη του και να χύνεται μέσα στα χείλη της Κατερίνας. Όλος ο εαυτός του δίνεται στην αγαπημένη του φίλη εκείνη τη στιγμή!

Ένα μπαλαντέρ πλησιάζει. Η Κατερίνα κοντεύει να τρελαθεί απ' την αγωνία. Τελικά η κοπέλα-μπαλαντέρ πάει στο διπλανό ζευγάρι. Το ξεκολλά με τρόπο και κολλά η ίδια στο αγόρι.

«Μάκη, μήπως μπορούμε να κάνουμε κάτι για να αποφύγουμε τα μπαλαντέρ σήμερα;»

«Μην ανησυχείς, έχω μια ιδέα».

Δίχως να σταματήσουν να χορεύουν, απομακρύνονται με τρόπο πηγαίνοντας δήθεν στο μπουφέ με τα ποτά. Ο φωτισμός είναι πολύ χαμηλός και κανείς δεν τους καταλαβαίνει καθώς βγαίνουν με τρόπο από την μπαλκονόπορτα της αίθουσας. Βρίσκονται στον ευωδιαστό κήπο της αετοφωλιάς και μόνο το φεγγάρι πια είναι μαζί τους.

«Τώρα», λέει ο Μάκης, «δεν κινδυνεύουμε απ' τα μπαλαντέρ, μικρή μου φίλη, πανέμορφή μου χορεύτρια και τραγουδίστρια».

Η μουσική της αίθουσας ακούγεται κι από εκεί και ο χορός τους συνεχίζεται αλλά η φλόγα που νοιώθουν κι οι δυο φουντώνει περισσότερο.

«Μάκη, δεν ξέρω που οδηγεί αυτή η ολοένα και μεγαλύτερη ευτυχία που νοιώθω να με κυριεύει τώρα. Μήπως πρέπει να είμαστε προσεκτικοί;»

«Ρωτάς τον πιο άσχετο να σου απαντήσει. Δεν ξέρω. Αλλά τι, θα φοβηθούμε; Αν νοιώσουμε αυτό το τρενάκι της ευτυχίας μας να εκτροχιάζεται, απλά θα πηδήξουμε απ' αυτό».

«Μάκη, νοιώθω ότι όταν μιλάμε, το τρενάκι φρενάρει. Ενώ όσο δε μιλάμε αλλά χαϊδευόμαστε τρυφερά, το τρενάκι επιταχύνει!»

«Εε, αφού έχουμε βρει το φρένο και το γκάζι στο τρελό αυτό τρένο, δε φοβόμαστε τίποτα!»

Και ο Μάκης, ρίχνοντας στο γρασίδι τη φίλη του, αρχίζει να τη φιλά παντού με πάθος.

Στο μεταξύ στην αίθουσα, δύο μπαλαντέρ έχουν πιάσει κουβέντα.

«Βάγια, πρόσεξες το τραγούδι προηγουμένως; Μήπως τραγουδούσε ο Μάκης;»

«Τι να πω; Έμοιαζε καταπληκτικά η φωνή! Όμως άλλο μ' ενδιαφέρει τώρα. Μαρία, είναι δυνατόν; Έχουν εξαφανιστεί ο Μάκης κι η Κατερίνα απ' την πίστα!»

«Σώπα, καλή μου. Απλά δε φαίνονται. Δεν είναι και λίγα τα διακόσια πενήντα ζευγάρια που χορεύουν αυτή τη στιγμή. Πώς να τους γνωρίσεις και μάλιστα με τέτοιο χαμηλό φωτισμό;»

«Μαρία, δεν είναι ο Μάκης κι η Κατερίνα στην πίστα! Κατάλαβέ το. Όταν σ' το λέω αυτό εγώ, να με πιστεύεις. Για χαζή μ' έχεις; Όταν κάτι μ' ενδιαφέρει, το διακρίνω ακόμα και σε απόλυτο σκοτάδι!»

«Εε, τότε την έκλεψε ο δικός σου».

«Και να δεις που επίτηδες έβαλα μια απίθανη σειρά προτίμησης που να μην την έχει άλλος ώστε να γίνω μπαλαντέρ και να τον πάρω εγώ το Μάκη τελικά. Λες να μου τον τυλίξει η Κατερίνα. Αχ, πόσο είμαι δυστυχισμένη». Η Βάγια σχεδόν αρχίζει να κλαίει.

«Ηρέμησε, Βάγια. Δε θα σου κλέψει η Κατερίνα το Μάκη. Την ξέρω πολύ καλά. Δε θα έκανε τίποτα απολύτως με κανέναν».

«Με κανέναν άλλο δε θα έκανα αυτά που κάνω τώρα μαζί σου, Μάκη. Και ούτε πρόκειται να κάνω. Μου το υπόσχεσαι και εσύ αυτό;» ρωτά με αγωνία η Κατερίνα το Μάκη εκείνη τη στιγμή.

«Θα σε αγαπώ παντοτινά, Κατερίνα».

«Κι εγώ, Μάκη».

Και τα δυο παιδιά αφήνονται στις γοητευτικές ορμές του Έρωτα.

Τρεις εβδομάδες μετά το μπιόκοτάζ, η κατάσταση με τα παγωτά είχε φτάσει στο απροχώρητο. Όλο το κύκλωμα είχε παραλύσει. Τα πάντα ήταν φουλαρισμένα με απούλητα παγωτά. Οι κεντρικές μεγάλες αποθήκες-ψυγεία όλων των εργοστασίων ήταν γεμάτες. Οι δευτερεύουσες αποθήκες-ψυγεία καθώς και τα ψυγεία που συνήθως προορίζονταν για άλλα προϊόντα ήταν κι αυτά τίγκα γεμάτα με παγωτά. Ακόμα και τα φορητά-ψυγεία που έκαναν τις μεταφορές κατεψυγμένων προϊόντων, ήταν κι αυτά φουλαρισμένα. Και τα ψυγεία παγωτών στα σουπερμάρκετ και στα περίπτερα, άδειαζαν με απελπιστικά αργό ρυθμό.

Διάφοροι άσχετοι με τα παιδιά, συμμετείχαν κι αυτοί στο μπιόκοτάζ των Μικρών Επαναστατών, όταν κατάλαβαν τι γίνεται. Το φαινόμενο είχε ήδη γίνει τρεις φορές θέμα στις ειδήσεις, καθώς προκαλούσε μέχρι

και απολύσεις εργατών! Οι εργοστασιάρχες είχαν ζητήσει τη συνδρομή του κράτους, ώστε να εντοπιστεί αυτός ο περίεργος Σύλλογος Νέων. Προφανώς, αυτός έφταιγε για όλα. Στα γράμματά τους προς τις εταιρίες παγωτών, τα παιδιά υπέγραφαν ως Σύλλογος Νέων, αλλά δεν έδιναν διεύθυνση ή τηλέφωνα επικοινωνίας. Ζητούσαν, φαίνεται, αδιαπραγμάτευτα κι απλά, 50% μείωση στις τιμές όλων των έτοιμων παγωτών και όλων των εταιριών. Δεν έδιναν περιθώρια για συνεννοήσεις και διαπραγματεύσεις.

Οι εργοστασιάρχες παγωτών ήρθαν σε συνεννόηση. Αποφάσισαν από κοινού μια μείωση τιμών κατά 30% υποκύπτοντας εν μέρει στην απαίτηση αυτού του φαινομενικά πανίσχυρου Συλλόγου Νέων!

Το θέμα συζητήθηκε έντονα στα οπακ. Κάποιοι εξέφρασαν την άποψη ότι ίσως ήταν ικανοποιητική η μείωση κατά 30% στις τιμές των παγωτών και ότι ίσως έπρεπε να τερματιστεί το μποϊκοτάζ. Όχι! Διαφωνούσαν μ' αυτό οι περισσότεροι. Αμείλικτα, ήθελαν να συνεχίσουν το μποϊκοτάζ. Ήταν σαφές τι ζητούσαν. 50% ζητούσαν, όχι 30%. Δε θα υποχωρούσαν ούτε βήμα στις απαιτήσεις τους. Και οι Μικροί Επαναστάτες εκτέλεσαν την απόφαση μαζικά συνεχίζοντας το μποϊκοτάζ!

Να, που με τη δύναμη του χαρακτήρα τους, γινόταν ο χαμός. Και τι πως στερούνταν τη γεύση του παγωτού τρεις εβδομάδες; Η γεύση της δύναμης είναι πιο απολαυστική από κάθε άλλη γεύση.

Τελικά εντοπίστηκε αυτός ο Σύλλογος Νέων που έκανε, υποτίθεται, το μποϊκοτάζ. Κάποιος γονέας ενός Μικρού Επαναστάτη που εργαζόταν στο Υπουργείο Οικονομικών, είχε ακούσει από το παιδί του γι' αυτόν το Σύλλογο Νέων. Ρώτησε το παιδί του, και αυτό έδωσε το τηλέφωνο του Πέτρου. Ζήτησαν τον Πέτρο τηλεφωνικά από το Υπουργείο Οικονομικών, αλλά και από το Ινστιτούτο Καταναλωτών. Ο Πέτρος βρέθηκε απροετοίμαστος. Στον καταγισμό των ερωτημάτων, δεν ήξερε τι ακριβώς ν' απαντήσει. Αισθανόταν άβολα. Δεν αρνήθηκε ότι ο σύλλογός του έκανε το μποϊκοτάζ και σαν πρώτη απάντηση είπε ότι δήθεν τα παγωτά φαινόταν ακριβά στα παιδιά. Για να τους ξεφορτωθεί,

αλλά και για να πάρει μια ανάσα, ζήτησε να μιλήσουν αν θέλουν από κοντά και αποφασίστηκε μια συνάντηση στο αρχηγείο στα Χανιά σε δύο μέρες.

Το απόγευμα, τα οπακ των Μικρών Επαναστατών πήραν φωτιά, όταν ο Πέτρος εξέθεσε την κατάσταση.

«Πέτρο, να τους πεις ότι δεν υποχωρούμε, αν δε γίνει αυτό που ζητάμε! Τι μας νοιάζει εμάς για το μπάχαλο που γίνεται; Δικαίωμά μας δεν είναι να μην αγοράζουμε παγωτά;»

«Για σταθείτε, ρε παιδιά. Σταθείτε. Έτσι που μου μίλησαν στο τηλέφωνο, αλλά όπως θα είδατε και στις ειδήσεις όλοι, οι συνέπειες είναι λίγο πολύ τραγικές! Ξέρετε ότι αυτή τη στιγμή κάποιοι απολύονται, διότι τα εργοστάσια παραγωγής παγωτών αναγκάστηκαν να μειώσουν την παραγωγή; Ξέρετε ότι όλο το κύκλωμα παγωτών από τις αποθήκες, τα φορτηγά-ψυγεία μέχρι τα ψυγεία των μαγαζιών έχει πάθει συμφόρηση;»

«Παγωτοσυμφόρηση», πληκτρολογεί κάποιος για να το διασκεδάσει, αλλά ο Πέτρος συνεχίζει:

«Και να πούμε την αλήθεια, αρχίσαμε το μποϊκοτάζ όχι επειδή υπήρχε πράγματι πρόβλημα με υπερβολικά ακριβές τιμές, αλλά έτσι για ένα βίτσι κάποιων, που ισχυρίζονταν ότι το παγωτό μπορούν να το κόψουν, ενώ το τσιγάρο όχι. Το θυμάστε καλά, πιστεύω. Τι θα τους πω λοιπόν μεθαύριο; Για ποιο λόγο, θα με ρωτήσουν, κάνετε τέτοιο σκληρό μποϊκοτάζ, που αγγίζει τον εκβιασμό; Ήδη, δηλαδή, με ρώτησαν στο τηλέφωνο και δεν ήξερα καλά καλά τι να τους πω».

«Να τους πεις ότι κάνουμε ό,τι γουστάρουμε, και να πάνε τα παγωτά τους στην Αιθιοπία να τα πουλήσουν».

«Ναι», λέει ένας άλλος. «Έτσι θα αποσυμφορηθούν και τα ψυγεία τους. Αλλά καλύτερα να τα μοιράσουν δωρεάν στα αφρικανάκια. Έχουν λεφτά εκεί να τ' αγοράσουν; Να δεις χαρά που θα τους δώσουν».

«Ναι, έτσι να τους πεις».

«Ή να τα μοιράσουν σε φτωχογειτονιές ή σε πολύτεκνες οικογένειες και τότε μόνο θα λύσουμε το μποϊκοτάζ».

«Τι δηλαδή; Με το ζόρι θα μας κάνουν να τρώμε παγωτά; Να πάθουμε και κανένα κρυολόγημα δηλαδή;»

Ο Πέτρος γελά, όπως μάλλον και πολλοί άλλοι που παρακολουθούν. Οι φίλοι του το έχουν ρίξει στην πλάκα. Δε γινόταν σοβαρή συζήτηση.

Αλίμονο όμως! Για μεθαύριο είχε κανονιστεί η συνάντηση με τους διάφορους παράγοντες, που ήθελαν να του μιλήσουν. Ο φίλος του ο Μάκης, που θα μπορούσε ίσως λίγο να τον βοηθήσει και να τον στηρίξει με κάποιες συμβουλές, έλειπε Θεσσαλονίκη. Ίσως μπορούσε λίγο να συζητήσει σοβαρά με κάποιους φίλους του, Μικρούς Επαναστάτες απ' τα Χανιά, αργότερα. Ή και με την Κωνσταντίνα του το βράδυ.

Ο Πέτρος πληκτρολογεί κάτι τελευταίο στον υπολογιστή.

«Λοιπόν, παιδιά, θα ήθελα όλοι να επεξεργαστείτε το θέμα, να το εξετάσετε σοβαρά απ' όλες τις πλευρές του και τα ξαναλέμε αύριο τέτοια ώρα πάλι στα οπακ. Μεθαύριο έχω τη συνάντηση που σας είπα».

Ο Πέτρος κλείνει τον υπολογιστή. Κλείνει τα μάτια. Νοιώθει μια δυνατή δίνη σκέψεων στο κεφάλι του. Μάταια προσπαθεί να βρει γαλήνη.

Η Κωνσταντίνα είναι ξαπλωμένη ακούγοντας μουσική. Διαβάζει το ποίημα του Πέτρου. Καρφώνει τα μάτια της σε τέσσερα στιχάκια που της αρέσουν:

Αν θέλεις την αγάπη μου, παντοτινά στη δίνω,
και ότι ακόμα μου ζητάς, στα πόδια σου θ' αφήνω.

Για σε τους άθλους του Ηρακλή, δύναμαι να τελέψω,
για σε στέμμα βασίλισσας, απ' την Αγγλία θα κλέψω.

Υπερέβαλλε ο καλός της, ποιητική αδεία. Αλλά...

Η Κωνσταντίνα βάζει κάτι στο μυαλό της. Θα ζητήσει δήθεν κάτι δύσκολο. Θέλει να δει την αντίδραση του Πέτρου. Θα έκανε τη σοβαρή, ώστε να την πιστέψει ο Πέτρος. Θέλει να δει πόσο την αγαπά. Προφανώς, θα του εκμυστηρευόταν μετά τις προθέσεις της. Με τίποτα δεν ήθελε, βέβαια, να βάλει σε κίνδυνο τον Πέτρο. Θα του έλεγε μετά ότι αυτό που ζήτησε, το ζήτησε για πλάκα μόνο, για να δει την αντίδρασή του. Τι να ζητούσε όμως;

Το βράδυ η Κωνσταντίνα κι ο Πέτρος συναντιούνται στο αρχηγείο. Ο Πέτρος φιλά με πάθος τη μικρότερη κατά ένα χρόνο φίλη του. Η ζωή του έχει γίνει ένα πανέμορφο παιχνίδι. Δυστυχώς, όλη την ώρα κάποιοι διαταράσσουν την ευτυχία του.

«Εσύ είσαι το καλύτερο παγωτό που υπάρχει», ψιθυρίζει ο Πέτρος στη φίλη του. «Τι κι αν στερούμαι τ' άλλα παγωτά;»

Η Κωνσταντίνα χαμογελά κολλώντας τα χείλη της στα χείλη του αγαπημένου της.

Σε λίγο ο Πέτρος αναφέρεται στο θέμα με τα παγωτά, όπως είχε συζητηθεί στα οπακ.

«Ούτε που μ' ενδιαφέρει, Πέτρο μου, τι γίνεται με τα χαζοπαγωτά. Δυστυχώς, δεν ξέρω να σε βοηθήσω. Εμένα μ' ενδιαφέρεις μόνο εσύ!»

Έτσι σκεφτόταν κι ο Πέτρος. Κι έτσι του ερχόταν να τα βροντήξει όλα και να δώσει την αρχηγία των Μικρών Επαναστατών σ' όποιον την ήθελε. Και ξέγνοιαστος μετά, ν' ασχοληθεί με τη βασίλισσα της καρδιάς του. Η ευτυχία βρισκόταν εκεί!

Ο Μάκης αποφάσισε να μείνει λίγο καιρό παραπάνω στη Θεσσαλονίκη. Κάθε μέρα έβλεπε την Κατερίνα, μαζί της πήγαινε στη θάλασσα και μαζί της διασκέδαζε όλα τα βράδια. Καθώς ανακάλυπτε τον έρωτα, το πανέξυπνο αυτό παιδί διαπίστωνε κάτι πολύ σημαντικό: η Λογική, που ο ίδιος διέθετε αρκετή, δεν είχε καμία αξία μπροστά στο Συναίσθημα! Η καρδιά προσέφερε μια αφάνταστα μεγαλύτερη ευτυχία από το μυαλό! Έτσι τουλάχιστον έβλεπε ο Μάκης εκείνη τη στιγμή τα πράγματα. Είχε παρατήρει στην άκρη ηλεκτρολογικά ή άλλα θέματα υπολογιστών, τα οποία άλλες φορές τόσο τον ενδιέφεραν!

«Σ' αγαπώ, Κατερίνα. Κι αγαπώ όλο τον κόσμο, γιατί μέσα είσαι εσύ!» έλεγε συχνά ευτυχισμένος στην αγαπημένη του και καμιά φορά της το τραγουδούσε, όπως τώρα ένα δροσερό βραδάκι του Ιουλίου, που περπατούν μαζί στην παραλία της Θεσσαλονίκης, αγκαλιασμένοι. Η Κατερίνα, που είναι ιδιαίτερα καλή στο τραγούδι, ανταποδίδει. Αρχίζει να τραγουδάει με ιδιαίτερο πάθος. Μέσα από την ψυχή της:

«Σ' αγαπώ...»

Το ίδιο αυτό βράδυ ο Πέτρος αναφέρει στη φίλη του το θέμα με τα παγωτά αλλά η Κωνσταντίνα δείχνει ν' αδιαφορεί.

«Πέτρο, άσε τώρα τα παγωτά. Αν μ' αγαπάς, θέλω να μ' ακούσεις».

Η Κωνσταντίνα βγάζει απ' την τσέπη της το ποίημα του Πέτρου. Δείχνει με το δάχτυλό της στο επίμαχο σημείο.

«Αφού επιμένεις να μου αφήσεις στα πόδια μου ό,τι θελήσω, θέλω κάτι. Και το θέλω πολύ!»

«Κούκλα μου, τι; Στ' ορκίζομαι ότι θα το έχεις, ό,τι ζητήσεις».

«Αλήθεια, μου λες;»

«Ναι! Δεν κάνω πλάκα. Αισθάνομαι ότι για σένα μπορώ να κάνω τα πάντα! Πες μου τι θες».

Η Κωνσταντίνα χαμογελά ικανοποιημένη. Συνεχίζει:

«Εε να. Πώς να το πω; Πεθύμησα κάτι πολύ και δυστυχώς ποτέ δεν μπόρεσα να το έχω, έστω για λίγη ώρα μόνο».

«Ντίνα, πες το και μ' έσκασες. Θα σ' το φέρω, ό,τι κι αν είναι αυτό».

«Εε να. Θέλω για λίγη ώρα να έχω το κύπελλο ποδοσφαίρου του Euro 2004. Να το θαυμάζω και να το αγγίζω μόνο εγώ. Για λίγες στιγμές μόνο. Μπορείς να το κλέψεις και να μου το φέρεις; Και μετά από λίγες μέρες ας τους το ξαναγυρίσεις, να μη φωνάζουν».

Ο Πέτρος κοιτάζει έκπληκτος τη φίλη του.

«Δεν ήξερα ότι είσαι ποδοσφαιρόφιλη».

«Εε, πράγματι δεν ενθουσιάζομαι. Όμως τότε με είχε συναρπάσει. Κοίταξα με αγωνία όλα τα ματς! Και δε θα το πιστέψεις. Κάθε φορά που κινδύνευε η Εθνική μας στα τελευταία τρία παιχνίδια της να φάει γκολ, εγώ έλεγα από μέσα μου: "Θεέ του ποδοσφαίρου, διώξε μακριά τη

μπάλα!" Και πράγματι με άκουγε ο Θεός αυτός. Αν θυμάσαι, δε φάγαμε ούτε ένα γκολ στα τελευταία τρία παιχνίδια!»

«Αα, ώστε έτσι. Σε σένα λοιπόν οφείλεται η νίκη μας;»

«Ίσως», απαντά η Κωνσταντίνα γελώντας.

«Εε τότε πρέπει να πάρεις εσύ το κύπελλο».

«Ακριβώς. Θα το κλέψεις να μου το φέρεις;»

Ο Πέτρος κοιτάζει την Κωνσταντίνα στα μάτια. Φαίνεται ότι μιλά σοβαρά. Σαν να το θέλει πράγματι αυτό που ζητά.

«Μα σοβαρά μιλάς, ρε Ντίνα;»

«Μ' αγαπάς, Πέτρο;» ρωτά η Κωνσταντίνα και η έκφρασή της παίρνει ένα ικετευτικό ύφος. «Αν μ' αγαπάς, φέρ' το μου!»

Ο Πέτρος αρχίζει να την πιστεύει. Ναι, δεν κάνει πλάκα φαίνεται. Το θέλει το κύπελλο. Και φαίνεται το θέλει πολύ. Δε φαινόταν να την νοιάζει, αν θα διακινδύνευε να τον πιάσουν και να τον βάλουν φυλακή. Ο Πέτρος θα έκανε τα πάντα για τη φίλη του που μαζί γνώρισαν την ευτυχία. Εε λοιπόν, θα το έκανε κι αυτό! Απαντά με αποφασιστικό τόνο:

«Εντάξει, αγαπημένο κοριτσάκι του Θεού του ποδοσφαίρου. Θα το έχεις αυτό που ζητήσες. Δώσ' μου μόνο λίγο χρόνο, εντάξει;»

Η Κωνσταντίνα σκάει στα γέλια.

«Αγόρι μου γλυκό, δε θέλω το κύπελλο».

«Τι είπες; Δεν το θες τώρα;»

Η Κωνσταντίνα συνεχίζει να γελάει.

«Όχι. Πίστεψες αληθινά ότι θα ζητούσα κάτι που σε βάζει σε κίνδυνο; Το πίστεψες αυτό; Δηλαδή μήπως πιστεύεις ότι δε σε αγαπώ;» κι η Κωνσταντίνα σφίγγει με πάθος το αγόρι της πάνω της.

8. Ο νευρικός κύριος Παγάκιας

 μηχανία αισθάνεται ο Πέτρος, καθώς ετοιμάζεται εκείνο το πρωινό της τελευταίας μέρας του Ιουλίου να υποδεχθεί τους παράγοντες της αγοράς και του κράτους για το θέμα των παγωτών: την πρόεδρο του Ινστιτούτου Καταναλωτών κυρία Σπαταλίδου, τον γενικό διευθυντή πωλήσεων ενός μεγάλου συγκροτήματος παραγωγής έτοιμων παγωτών κύριο Παγάκια, καθώς και το γενικό γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών κύριο Φερτεμουλεφτά.

 Τελικά στη συνάντηση θα είναι κι ο Θανάσης που κατέβηκε απ' τη Θεσσαλονίκη, καθώς κι η Αναστασία. Τα τρία παιδιά έχουν σχεδιάσει πρόχειρα στο μυαλό τους τι να απαντήσουν στις πιθανές ερωτήσεις των επισκεπτών τους από την Αθήνα έχοντας κάνει όλα τις σκέψεις τους. Χτες το απόγευμα που ξανασυζητήθηκε το θέμα πιο σοβαρά στα οπακ, μπόρεσαν επίσης να πάρουν κάποιες ενδιαφέρουσες γνώμες από τους Μικρούς Επαναστάτες. Σα να μη χρειάστηκε όμως αυτή η προετοιμασία.

Η κυρία Σπαταλίδου φτάνει πρώτη, πριν τους δύο κυρίους. Τα παιδιά την υποδέχονται ευγενικά στην είσοδο του αρχηγείου τους.

«Μπράβο, παιδιά! Πολύ ωραίος ο χώρος σας. Είναι αλήθεια ότι έχει γίνει αποκλειστικά με δικά σας χρήματα και προσπάθεια;»

«Ναι!», απαντά η Αναστασία. «Έτσι είναι».

Η κυρία Σπαταλίδου κοιτάζει έκπληκτη, τις μαρμάρινες κολώνες, τα πολυτελή ξύλινα έπιπλα και τους πανέμορφους χώρους που όλα μαζί συνθέτουν μια εικόνα από παλάτι!

«Και πού βρήκατε τόσα χρήματα; Εδώ θα πρέπει να μιλάμε για εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ».

«Εε να. Κάνουμε οικονομία και δεν αγοράζουμε παγωτά», απαντά ο Θανάσης έξυπνα.

Η κυρία Σπαταλίδου γελά.

«Και πώς καταφέρνετε, βρε παιδάκια μου, να πείσετε όλα τα μέλη

σας, διακόσιες χιλιάδες παιδιά, να μην τρώνε παγωτά; Πολύ δύσκολο μου φαίνεται!»

Η κυρία Σπαταλίδου θυμάται τις δικές της υπεράνθρωπες προσπάθειες να πείσει το καταναλωτικό κοινό με συνεντεύξεις της σε περιοδικά και τηλεόραση να μην αγοράζει κάποια προϊόντα, όπως μεταλλαγμένα κτλ.

«Πολύ δύσκολο μου φαίνεται!» ξαναλέει και συνεχίζει: «Έχετε πράγματι στο σύλλογό σας διακόσιες χιλιάδες παιδιά απ' όλη την Ελλάδα;»

Προς τα μέσα Ιουλίου, οι Μικροί Επαναστάτες ήταν περίπου εκατό χιλιάδες. Κατά τη διάρκεια του μήνα που πέρασε όλοι οι Μικροί Επαναστάτες έκαναν ό,τι μπορούσαν για να προσελκύσουν κι άλλα μέλη. Το ρεύμα ήταν πλέον με τη μεριά των Μικρών Επαναστατών και γινόταν όλο και πιο δυνατό! Ήταν πολύ φυσικό πια, να ανήκεις σαν νέος σ' αυτήν την δυναμική ομάδα και σε θεωρούσαν συντηρητικό αν δεν ανήκες. Εκατό χιλιάδες παιδιά προστέθηκαν τις τελευταίες δύο εβδομάδες στους Μικρούς Επαναστάτες! Δηλαδή ο ψεύτικος αριθμός των διακοσίων χιλιάδων μελών που είχαν δώσει τα παιδιά στα γράμματά τους προς τις εταιρίες παγωτών, τώρα ήταν αληθινός!

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Και ίσως γίνουμε και περισσότεροι», απαντά ο Πέτρος.

«Και ποιες ηλικίες αντιπροσωπεύει ο σύλλογός σας, παιδιά;»

«Μεταξύ δεκατέσσερα και δεκαεφτά», απαντά η Αναστασία.

Η κυρία Σπαταλίδου προσπαθεί να κάνει έναν υπολογισμό. Πόσα να ήταν άραγε όλα τα παιδιά της Ελλάδας σ' αυτές τις ηλικίες; Και τι ποσοστό αντιπροσώπευε αυτός εδώ ο περίεργος σύλλογος; Σίγουρα, πάντως, ένα αξιοπρόσεκτο ποσοστό! Και αξιοσέβαστο από διάφορους επίδοξους, που θα προσπαθούσαν να του πουλήσουν τα χαζοπροϊόντα τους.

Η πρόεδρος του Ινστιτούτου Καταναλωτών χαμογελά ικανοποιημένη, αν και σήμερα έχει έρθει εδώ με κύρια αποστολή να συμβάλει στην εκτόνωση της κατάστασης με τα παγωτά, πείθοντας, υποτίθεται σαν ειδικός, τα παιδιά να σταματήσουν το μποϊκοτάζ.

Καθώς οι δύο κύριοι καθυστερούσαν, η κυρία Σπαταλίδου ζήτησε να δει περισσότερο τους χώρους του αρχηγείου. Περισσότερο

εντυπωσιάζεται απ' την πολυτέλεια της μεγάλης αίθουσας, αλλά πηγαίνει και στους άλλους χώρους και παρατηρεί. Τα παιδιά της δείχνουν το χώρο που γίνονται οι χοροί και άλλες εκδηλώσεις, το χώρο με τα κομπιούτερ, τα μαγειρεία, και άλλους βοηθητικούς χώρους. Και επίσης της δείχνουν τους πανέμορφους εξωτερικούς χώρους με τους κήπους, τα ευωδιαστά λουλούδια και τα κάθε λογής δεντράκια. Την ξεναγούν, επίσης, στους χώρους της κατασκήνωσης και στις αθλητικές τους εγκαταστάσεις. Ξαναγυρνούν μέσα.

«Παιδιά, τι κάνετε μ' αυτές εκεί τις ραπτομηχανές;» ρωτά κάποια στιγμή η κυρία Σπαταλίδου, δείχνοντας προς ένα σημείο. «Μη μου πείτε ότι κάνετε και μαθήματα κοπτικής ραπτικής;»

«Τα μαθήματα έχουν ήδη γίνει. Τώρα βρισκόμαστε στην παραγωγή!», απαντά η Αναστασία.

«Δηλαδή τι παραγωγή;»

«Εε να. Φτιάχνουμε μόνοι μας πολλά από τα ρούχα που φοράμε!»

«Μα, τι λέτε βρε παιδιά;»

«Αυτό που ακούσατε. Και τα προτιμούμε χίλιες φορές από τα έτοιμα κι ας μην πετυχαίνουμε την απόλυτη ποιότητα ραψίματος», κι η Αναστασία, δείχνοντας το παντελόνι της, ρωτά την κυρία Σπαταλίδου:

«Σας αρέσει;»

Η κυρία Σπαταλίδου παρατηρεί το παντελόνι έκπληκτη. Είναι ένα πολύ κομψό ολόμαυρο παντελόνι. Ειδικά το μαύρο βελούδο και μεταξύ σε κάποια σημεία του, το κάνει πανέμορφο.

«Δηλαδή αυτό το έχεις ράψει εσύ;»

«Ναι!», απαντά περήφανα η Αναστασία. Τον τελευταίο μήνα, η ιδέα της Πάτρας είχε μεταφερθεί για τα καλά και στα Χανιά.

«Και δηλαδή δεν αγοράζετε ρούχα;»

«Αγοράζουμε, αλλά σιγά σιγά λέμε να τα φτιάχνουμε όλα μόνοι μας στην ομάδα. Είναι πολύ ευχάριστη και δημιουργική εργασία!»

Η κυρία Σπαταλίδου σκεφτόταν. Δηλαδή αν αυτά τα διακόσιες χιλιάδες παιδιά αποφασίσουν να μην ξαναγοράσουν ρούχα από τα μαγαζιά, τι θα γινόταν όλο το κύκλωμα της μόδας; Θα έχανε αυτομάτως ένα πολύ σημαντικό ποσοστό καταναλωτών. Οι συνέπειες θα ήταν τραγικές. Θα μπορούσαν να είναι οι ίδιες, όπως με τα παγωτά ή και χειρότερες. Το κύκλωμα της μόδας είχε απείρως μεγαλύτερο τζίρο!

Κοιτάζει γύρω της μήπως τα παιδιά έχουν στήσει και καμιά πρόχειρη βιοτεχνία παπουτσιών. Ευτυχώς δε βλέπει τίποτα. Αν όμως πήγαινε μια επίσκεψη στην αεροφωλιά της Πάτρας, εκεί ήδη βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη μια τέτοια ιδέα των παιδιών. Έφτιαχναν σανδάλια και πέδιλα, αγοράζοντας μόνο τα υλικά και κάνοντας έτσι μια τεράστια οικονομία!

«Αναστασία, δε μου λες, καλλυντικά βάζετε τα κορίτσια της ομάδας σας; Σε ρωτώ γιατί δε σε βλέπω να φοράς».

«Το συζητάμε κι αυτό το θέμα και ίσως πάρουμε μια γενναία απόφαση. Λέμε να τα κόψουμε εντελώς! Καθώς και τον καθρέφτη».

«Και τον καθρέφτη; Τι εννοείς;»

«Εε να, κυρία Σπαταλίδου. Δε νομίζετε και σεις ότι εμείς οι γυναίκες χάνουμε πολύ χρόνο στον καθρέφτη μπροστά; Γενικά, λέμε να προσπαθούμε να ετοιμαζόμαστε πολύ γρήγορα. Κάτι που σημαίνει, βέβαια, τέρμα τα καλλυντικά κι ο καθρέφτης!»

Ο Πέτρος παρεμβαίνει.

«Και καλά θα κάνετε, κατά τη γνώμη μου, αν και δεν μ' αφορά το θέμα. Τόση σπατάλη χρόνου και χρημάτων για τη φιλαρέσκειά σας! Τόση σπατάλη για την εξωτερική εμφάνιση! Ξέρετε, κυρίες μου, ποιο είναι το καλύτερο καλλυντικό;»

«Ποιο είναι;» ρωτούν ταυτόχρονα η κυρία Σπαταλίδου κι η Αναστασία κοιτώντας κατάματα τον Πέτρο περιμένοντας αγωνιωδώς να τους απαντήσει.

Η αγωνία τους θα παρατεινόταν. Χτύπησε το κουδούνι. Οι κύριοι είχαν έρθει. Τα παιδιά και η κυρία Σπαταλίδου κατευθύνθηκαν προς την είσοδο να υποδεχθούν τους δύο κυρίους. Τον κύριο Φερτεμουλεφτά, γενικό γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών και τον κύριο Παγάκια, διευθυντή πωλήσεων της εταιρίας ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ, ο οποίος όμως σήμερα εκπροσωπούσε και τις άλλες εταιρίες έτοιμων παγωτών.

Την ίδια ώρα, η Κατερίνα βρίσκεται στην αεροφωλιά της ανατολικής Θεσσαλονίκης κι έχει πέσει με τα μούτρα στη δουλειά. Κόβει υφάσματα, ράβει με τη ραπτομηχανή ενώ μια φίλη της την βοηθάει.

«Πρέπει να προλάβω, Κούλα. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για μένα. Με καταλαβαίνεις;» Η Κατερίνα βιαζόταν, καθώς το ραντεβού με το Μάκη πλησίαζε και ήθελε να του κάνει δώρο μερικά ρούχα.

«Βεβαίως σε καταλαβαίνω, Κατερίνα μου», απαντά η Κούλα χαμογελώντας.

Τελικά η Κατερίνα τα καταφέρνει στην ώρα της. Ρίχνοντας τα ρούχα που έραψε σε μια τσάντα, τρέχει προς το δασάκι λίγο πιο πάνω απ' την αετοφωλιά.

Ο Μάκης είναι ήδη εκεί και απολαμβάνει τη θέα μαζί με τη Βάγια. Η τελευταία, βλέποντας το Μάκη να ανεβαίνει μόνος προηγουμένως στο δασάκι, τον ακολουθήσε. Και σε λίγο χαιρέτησε δήθεν τυχαία το Μάκη.

Ο Μάκης συνεχίζει να κοιτάζει αμέριμνος τη θέα περιμένοντας τη Κατερίνα. Η Βάγια υποφέρει απ' τη σιωπή και δεν τολμά να τη σπάσει. Όμως κάποια στιγμή το αποφασίζει.

«Μάκη, θέλω να σου πω κάτι!»

«Τι;»

«Εε να. Προχτές στο παιχνίδι οχτώ έκανα κάτι που πρέπει να το μάθεις».

«Τι, Βάγια;»

«Εε να, ξέρεις... σε συμπαθούμε όλες εδώ... αλλά εγώ ίσως λίγο παραπάνω και...»

Ο Μάκης περιμένει ν' ακούσει τη συνέχεια ενώ η Βάγια τον κοιτάζει με ικετευτικά μάτια.

«Και;»

«...και σε συμπαθώ και σε αγαπώ τόσο πολύ εγώ που έκανα κάτι που...»

«Που τι;»

«...που θέλω να σ' το πω!»

Τα μάτια της Βάγιας έχουν αρχίσει να βουρκώνουν.

«Εε να... όταν δηλώσαμε τα τραγούδια, εγώ...»

Η Βάγια όλο σταματά τα λόγια της από συγκίνηση.

«Εσύ τι;»

«...εγώ δήλωσα μια εντελώς άσχετη σειρά προτίμησης και από τα χειρότερα ίσως τραγούδια ώστε...»

«Ωστε τι;»

«...ώστε να γίνω μπαλαντέρ και να έρθω μετά να σε αγκαλιάσω αλλά...»

«Αλλά τι;»

«...αλλά εσύ εξαφανίστηκες!» τελειώνει η Βάγια τη φράση της και πέφτοντας στην αγκαλιά του Μάκη την παίρνουν τα κλάματα.

Ο Μάκης την χαϊδεύει τρυφερά.

«Εε τότε, ορίστε! Αφού θες την αγκαλιά μου, πάρ' τη».

Η Βάγια τον κοιτάζει στα μάτια μ' ευγνωμοσύνη και ρίχνει ξανά το κεφάλι της στο στήθος του φέρνοντας και τα χέρια της στην πλάτη του Μάκη. Για μια στιγμή νοιώθει ότι είναι η πιο ευτυχισμένη κοπέλα της γης! Πώς συγκρατείται όμως αυτή η ευτυχία;

Στο μεταξύ στα Χανιά η συζήτηση άρχιζε. Όλοι έχουν καθίσει γύρω από ένα τραπέζι στην κεντρική αίθουσα. Επειδή ο Σύλλογος Νέων είναι σχετικά άγνωστος στους επισκέπτες, ο Πέτρος αναλαμβάνει να τους δώσει κάποιες πρώτες πληροφορίες.

Τους λέει για τον πανελλαδικό χαρακτήρα του, τους λέει για τις δράσεις του, που αφορούν κυρίως το ολοένα και περισσότερο απειλούμενο φυσικό περιβάλλον, καθώς και για την αντικαταναλωτική τους συμπεριφορά και επίσης αναφέρεται λίγο στις δραστηριότητες κατασκηνώσεων, χορού, κομπιούτερ, τονίζοντας το δημιουργικό παράγοντα σ' όλα αυτά. Λέξη δε λέει για τα οικονομικά τους ή για τις διάφορες αρχές τους, που έθιγαν κάποια θέματα, όπως την τηλεόραση, το τσιγάρο, το τζόγο ή τη φιλαργυρία. Δεν υπήρχε κανένας λόγος εκείνη τη στιγμή.

Οι επισκέπτες ακούν με ενδιαφέρον. Όμως ειδικά ο κύριος Παγάκας, που εκπροσωπούσε τις εταιρίες παγωτών, δεν είχε έρθει με σκοπό ν' ακούσει. Είχε έρθει με σκοπό να πει δυο πραγματάκια. Να τα ψάλει καλά καλά στα παιδιά, που με μια απερίσκεπτη ενέργειά τους είχαν παραλύσει κυριολεκτικά το κύκλωμα των παγωτών!

«Καλά, βρε παιδιά. Όλα καλά. Αλλά αυτό, που έτσι απλά το ονομάζετε αντικαταναλωτική συμπεριφορά, τι δουλειά έχει στην ομάδα σας; Τώρα με τα παγωτά, έχετε συνειδητοποιήσει τι χαμός γίνεται;»

Ο κύριος Παγάκας έμπαινε κατευθείαν στο ψητό. Του φαινόταν απίστευτο, αυτά εδώ τα παιδιά να βρίσκονται στον κόσμο τους, να του μιλούν τώρα με όλη την ηρεμία τους και να μην έχουν συνειδητοποιήσει

το μπάχαλο που επικρατεί στην Αθήνα! Έπρεπε οπωσδήποτε να τα ξυπνήσει απ' το όνειρό τους!

«Πρέπει να ξέρετε, κύριε Παγάκια, ότι οι αποφάσεις του συλλόγου μας βγαίνουν συλλογικά. Μ' αυτή την ιστορία του μποϊκοτάζ στα παγωτά, εμείς εδώ οι τρεις, καμιά σχέση δεν έχουμε. Δεν την προτείναμε εμείς. Άλλος την πρότεινε και πάντως ήταν μια συλλογική απόφαση».

«Άκου να σου πω, νεαρέ. Εσύ δεν είσαι ο πρόεδρος αυτού του συλλόγου; Δε νομίζεις ότι έχεις κάποια ευθύνη; Σαν ηγέτης, πρέπει σε κάποιες καταστάσεις να τους δίνεις εσύ την πορεία που θες».

Ο κύριος Παγάκιας παίρνει μια ανάσα και συνεχίζει:

«Εσύ δεν είσαι που βλέπουμε κάθε τόσο στις διαφημίσεις στο σποτάκι με τα ποδήλατα;»

Η κυρία Σπαταλίδου κι ο κύριος Φερτεμουλεφτάς παρατηρούν πιο προσεκτικά τον Πέτρο ενώ αυτός κουνά το κεφάλι του καταφατικά.

«Εσύ είσαι, αλήθεια;» ρωτά η κυρία Σπαταλίδου έκπληκτη. «Τώρα μόνο, σ' αναγνωρίζω. Αλλιώςτικός και πιο μικρός φαίνεσαι στην τηλεόραση».

Ο κύριος Παγάκιας όμως συνεχίζει:

«Και αν δεν απατώμαι, εσύ επίσης δεν είχες κερδίσει το τουρνουά πριν δυο χρόνια και σε είχαν γράψει κι όλες οι εφημερίδες;»

«Ναι, έτσι είναι. Δεν απατάστε», απαντά η Αναστασία για λογαριασμό του Πέτρου, που απλώς κουνά πάλι το κεφάλι του.

Ο κύριος Παγάκιας φαινόταν ενημερωμένος. Δυστυχώς στο σύγχρονο κόσμο, η πληροφόρηση έμπαινε κι αυτή στην υπηρεσία των διάφορων οικονομικών συμφερόντων. Ο κύριος Παγάκιας είχε προσπαθήσει να μαζέψει όσες πληροφορίες μπορούσε για τους "αντιπάλους" του. Και τώρα τις χρησιμοποιούσε σε συνδυασμό με την ύπουλη κολακεία.

«Βλέπω απ' όσα είπες πριν, ότι έχεις καταφέρει πάρα πολλά. Είναι όλα αξιόλογα. Και έτσι να συνεχίσεις. Όμως να ξεχωρίζεις το σωστό και το λάθος και να οδηγείς ορθά την ομάδα σου. Μη μου πεις, δηλαδή, ότι είναι σοβαρά πράγματα αυτά με τα παγωτά; Εξάλλου, κι εσύ ο ίδιος είπες ότι δεν είχες καμιά ανάμιξη στην ιδέα αυτή. Λοιπόν για να μην τα πολυλογούμε, όπως ακριβώς στη σκακίερα, φίλε μου, κουνάει κανείς με σύνεση τα πιόνια και έτσι ακριβώς έκανες κι εσύ πριν δυο χρόνια, έτσι

θα κάνεις και τώρα. Οι φίλοι σου είναι τα πiónια. Σήμερα κιόλας θ' αναλάβεις να τους πείσεις να σταματήσουν το μποϊκοτάζ σαν συνετός και υπεύθυνος αρχηγός τους».

Ο Πέτρος παρατηρεί ότι ο κύριος απέναντι, με το δογματικό τρόπο που μιλά, προσπαθεί να τους πείσει για το αυτονόητο του δίκιου του, ενώ παράλληλα προσπαθεί να τον κολακέψει. Πρέπει οπωσδήποτε να του κόψει τη φόρα.

«Κύριε Παγάκια, δεν είμαι βέβαιος ότι η αποχή από τα παγωτά, για λόγους ακριβής τιμής είναι οπωσδήποτε μια εσφαλμένη απόφασή μας. Τι λέτε κι εσείς, κυρία Σπαταλίδου;» ρωτά ο Πέτρος, πετώντας το μπαλάκι στην κυρία απέναντι.

Όμως ο Παγάκιας δεν αφήνει την πρόεδρο του Ινστιτούτου Καταναλωτών να μιλήσει.

«Τι έκανε, λέει; Ακριβές τιμές; Είστε με τα καλά σας; Το ξέρετε ότι από πέρυσι δεν αυξήθηκαν οι τιμές; Αλλά παρόλα αυτά οι εταιρίες ήδη τις κατέβασαν κατά 30%. Έλεος πια!»

Ο Παγάκιας δε θα μπορούσε ποτέ να το πιστέψει ότι θα έφτανε στο σημείο να παρακαλάει παιδιά να αγοράζουν πάμφθηνα παγωτά κι αυτά να μη θέλουν!

Η κυρία Σπαταλίδου παίρνει το λόγο.

«Κύριε Παγάκια, να σας πω κάτι, που τα παιδιά ίσως δεν το γνωρίζουν. Είναι αλήθεια ότι δεν αυξήθηκαν οι τιμές από πέρυσι μέχρι φέτος, αλλά είναι όμως επίσης αλήθεια ότι αν δούμε τι έγινε τα τελευταία δέκα χρόνια στις τιμές, δηλαδή σε μακροχρόνιο διάστημα, τότε το πράγμα αλλάζει. Και επειδή είμαι πρόεδρος του συγκεκριμένου Ινστιτούτου, είμαι σε θέση να έχω ακριβή στοιχεία. Λοιπόν. Ενώ πριν δέκα χρόνια με τα χρήματα που αγόραζες ένα ψωμί αγόραζες δύο παγωτά, τώρα η κατάσταση έχει αντιστραφεί δραματικά. Με τα χρήματα που αγοράζεις ένα παγωτό, αγοράζεις τρία ψωμιά. Είναι ή δεν είναι έτσι, κύριε Παγάκια;»

«Δε φταίνε οι εταιρίες παγωτών, κυρία μου, που τα ξέρετε όλα. Ξέρετε πόσο έχουν ανέβει οι τιμές στα γάλατα τα τελευταία χρόνια; Και το γάλα είναι είδος απαραίτητο στα παγωτά, αν δεν το γνωρίζετε».

Χωρίς να το καταλάβει, ο Πέτρος είχε βάλει γκολ στη συζήτηση. Η

κυρία Σπαταλίδου κι ο κύριος Παγάκιας άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους, προσπαθώντας να υπερασπίσουν ο καθένας τη θέση του. Η Αναστασία κι ο Θανάσης χαμογελούν.

«Δε χρειάζομαι τις γνώσεις σας, κύριε Παγάκια! Γνωρίζω καλά ότι δεν μπαίνει γάλα στα παγωτά, όπως ύπουλα έχετε διαδώσει. Σκόνη γάλακτος χρησιμοποιείται κυρίως! Και να μιλάτε πιο ευγενικά».

«Εσείς να μιλάτε ευγενικά, μαντάμ! Εγώ πολύ καλά μιλάω. Δεν ξέρω τι κάνουν άλλες εταιρίες πάντως η δικιά μου χρησιμοποιεί γάλα στην παρασκευή των παγωτών. Απορώ, βέβαια, πώς είστε και πρόεδρος στο Ινστιτούτο Καταναλωτών, αφού όπως φαίνεται δεν έχετε ιδέα περί οικονομικών θεμάτων. Αντί να πείτε στα παιδιά για το μπάχαλο που επικρατεί στην Αθήνα ή έστω μια άλλη σωστή κουβέντα, κάθεστε και υποστηρίζετε ανοησίες».

«Εσείς λέτε ανοησίες και είστε και αγενέστατος. Με ποιον νομίζετε ότι μιλάτε;»

Η συζήτηση παίρνει φωτιά. Κι η κυρία Σπαταλίδου συνεχίζει:

«Μήπως θέλετε, δηλαδή, να αποκρύψω στα παιδιά ότι οι εταιρίες παγωτών έχουν συνασπιστεί τώρα και καιρό σε τραστ και καθορίζουν σχεδόν μονοπωλιακά τις τιμές;»

Ενώ ουσιαστικά η κυρία Σπαταλίδου είχε έρθει εδώ για να συμβάλει στην εκτόνωση της κατάστασης με τα παγωτά, τελικά αρχίζει να υποστηρίζει τα παιδιά. Αυτός ο αγενέστατος απέναντί της, θα έπαιρνε το μάθημά του. Συνεχίζει:

«Και ουσιαστικά ότι εκεί οφείλεται η άνοδος στις τιμές στα παγωτά τα τελευταία χρόνια και όχι στην τιμή του γάλατος; Για κορόιδα τα περάσατε τα παιδιά; Σας πήρανε χαμπάρι. Δεν τρώνε κουτόχορτο».

Ο Παγάκιας γίνεται έξω φρενών.

«Μαντάμ, λυπάμαι πολύ για τη στάση σας. Για οτιδήποτε συμβεί, θα έχετε την αποκλειστική ευθύνη εσείς! Το τραστ που λέτε, δεν έγινε με σκοπό τις τιμές στα παγωτά, αλλά για άλλους λόγους».

«Τι μας είπατε τώρα; Μήπως κάνατε το τραστ για να πίνετε μαζί καφέ; Σας πιστέψαμε απόλυτα».

«Κυρία, πώς μιλάτε έτσι ειρωνικά;»

«Μιλάω όπως μ' αρέσει και σ' όποιον αρέσω».

«Και σε ποιον αρέσεις, μωρή, εσύ; Υπάρχει και κανείς να του αρέσεις; Λυπάμαι πραγματικά τον άντρα που θα σε πάρει!»

Η κυρία Σπαταλίδου δεν αντέχει. Ο κύριος απέναντι ξεπέρασε τα όρια της. Σηκώνεται από τη θέση της και περνώντας μπροστά από τον κύριο Φερτεμουλεφτά, δίνει μια δυνατή σφαλιάρα στον Παγάκια.

«Πλατς», ακούγεται δυνατά η σφαλιάρα, ενώ η κυρία Σπαταλίδου, παίρνοντας την τσάντα της απ' το τραπέζι, αποχωρεί. Φεύγοντας λέει στα παιδιά:

«Παιδιά, κατά τη γνώμη μου έχετε απόλυτο δίκιο! Συνεχίστε όπως αρχίσατε. Μην υποχωρήσετε ούτε βήμα στις απαιτήσεις σας. Είδατε και μόνα σας με τι αγενέστατους και άπληστους ανθρώπους έχετε να κάνετε!»

Ο Παγάκιας που έχει μείνει άφωνος μετά τη σφαλιάρα, φωνάζει στην κυρία Σπαταλίδου καθώς αυτή φεύγει:

«Κυρία μου, αυτό που κάνατε θα το πληρώσετε ακριβά. Θα τα πούμε στο δικαστήριο. Θα πάω αμέσως μετά να καταθέσω μήνυση!»

Η Κατερίνα ανεβαίνει προς το δασάκι. Κάποια στιγμή φτάνει. Αλλά τι να δει; Ο Μάκης της αγκαλιά με τη Βάγια; Δεν είναι δυνατόν. Θα ονειρεύεται! Κάποια στιγμή τα αγκαλιασμένα παιδιά τη βλέπουν. Αυτόματα χωρίζουν.

«Βάγια, τι κάνεις εδώ με το Μάκη μου;»

«Ποιο Μάκη σου; Μάκη, είσαι ο Μάκης της;»

«Ο Μάκης είμαι και είμαι του Μάκη», απαντά χαριτωμένα ο Μάκης.

Οι δυο, κατά τα άλλα, φίλες, δε μιλούν και έχουν κατεβασμένα τα κεφάλια τους. Ο Μάκης αποφασίζει να μιλήσει.

«Κορίτσια, αν ζηλεύετε η μια την άλλη ξεχάστε με. Αν με αγαπάτε στ' αλήθεια, θέλω να σας κάνω μια πρόταση, γιατί κι εγώ σας αγαπώ πάρα πολύ και τις δυο. Θα κάνουμε ένα πείραμα. Θα δοκιμάσουμε να φτιάξουμε ένα αγαπημένο και δεμένο ερωτικό τρίγωνο. Αρκετούς αιώνες τώρα, δεν κυριαρχεί το ζευγάρι στις σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων; Καιρός για κάτι καινούργιο. Και αν πετύχει, θα το κάνουμε και επίσημο θεσμό στους Μικρούς Επαναστάτες. Και είμαι αισιόδοξος ότι θα πετύχει!»

Ο Μάκης έχει τώρα αγκαλιάσει και τις δυο κοπέλες τρυφερά, την κάθε μια με το ένα του χέρι. Και καθώς οι δυο κοπέλες κοιτάζονται αμήχανα μεταξύ τους, αναρωτιούνται το ίδιο πράγμα:

"Τα εννοεί αυτά που τους λέει ο Μάκης τους ή λέει αστείες ανοησίες;"

Τουλάχιστον η κυρία Σπαταλίδου τώρα είχε φύγει κι ο Παγάκιας νοιώθει ανακουφισμένος. Ίσως θα μπορούσαν τώρα πιο εύκολα να πειστούν τα παιδιά. Ο κύριος Φερτεμουλεφτάς παίρνει το λόγο.

«Παιδιά, ας πω κι εγώ δυο λόγια. Ακούστε με προσεκτικά! Τα οικονομικά θέματα δεν είναι αστεία. Δεν είναι θέματα που πρέπει να παίζουμε. Δεν είναι λοιπόν θέματα για παιδιά».

Ο Θανάσης έχει αντιρρήσεις.

«Γιατί το λέτε αυτό; Το ξέρετε ότι εμείς εδώ επίσης διαχειριζόμαστε χρήματα και μάλιστα με πολύ αποτελεσματικό τρόπο;»

«Παιδιά, εδώ δε μιλάμε για ποσά των πενήντα, εκατό ή έστω χιλίων ευρώ. Μιλάμε για ποσά εκατομμυρίων. Καταλαβαίνετε;».

«Μα κι εμείς εδώ διαχειριζόμαστε ποσά εκατομμυρίων».

Ο Παγάκιας κι ο Φερτεμουλεφτάς χαμογελούν. Περνούν τη φράση του Θανάση για αστείο.

«Μήπως νομίζετε ότι σας λέμε ψέματα; Ο προϋπολογισμός μας φέτος ήταν στα τέσσερα εκατομμύρια ευρώ περίπου. Και τα διαχειριστήκαμε μια χαρά. Όχι σαν το κράτος που είναι καταχρεωμένο με τα δάνεια».

«Δηλαδή πώς γίνεται να έχετε εσείς τέσσερα εκατομμύρια ευρώ;» ρωτά έκπληκτος ο Φερτεμουλεφτάς.

Ο Πέτρος έρχεται σε δύσκολη θέση. Δεν είχε πει στο Θανάση ότι δε χρειάζεται να δώσουν οικονομική αναφορά εδώ στους κυρίους. Θα τους έβαζαν ψύλλους στ' αυτιά. Δεν έπρεπε να ξέρουν για τις εισφορές των μελών. Ήταν ένα θέμα που σχεδόν όλα τα παιδιά το απέκρυβαν επιμελώς από τους γονείς τους. Έκαναν μόνα τους την τεράστια αυτή οικονομία των τριάντα ευρώ κάθε μήνα, στερούμενα απλώς διάφορες ανοησίες που τους πουλούσαν κάποιοι. Εν πάση περιπτώσει, τώρα έπρεπε να στηρίξει το Θανάση. Έκανε στα γρήγορα έναν υπολογισμό στο κεφάλι του. Αν τα μέλη ήταν διακόσιες χιλιάδες τότε θα αρκούσε ένα ποσό εισφορά είκοσι ευρώ το χρόνο για να μαζευτεί το ποσό των

τεσσάρων εκατομμυρίων ευρώ. Αυτό θα έλεγε προς το παρόν για να μη δώσει μεγάλο στόχο.

Παίρνει το λόγο ο Πέτρος, διακόπτοντας το Θανάση.

«Εε να. Αν υπολογίσετε διακόσιες χιλιάδες μέλη επί είκοσι ευρώ το χρόνο που δίνει κάθε μέλος, δε μας βγαίνει ένα ποσό τέσσερα εκατομμύρια ευρώ;» ενώ ταυτόχρονα πατάει το Θανάση δυνατά στο πόδι για να του δώσει να καταλάβει ότι δεν πρέπει να μάθουν οι κύριοι απέναντι περισσότερα. Ο Θανάσης καταλαβαίνει.

Οι δύο κύριοι αναγκάζονται να πεισθούν, κάνοντας κι αυτοί στο μυαλό τους τον εύκολο πολλαπλασιασμό διακόσιες χιλιάδες επί είκοσι. Ο Φερτεμουλεφτάς παίρνει το λόγο.

«Εντάξει, παιδιά. Διαχειρίζεστε κι εσείς πολλά λεφτά. Δεν αμφιβάλλω. Είστε όμως σίγουρα ότι ξέρετε να το κάνετε αυτό καλά; Δε συναντήσατε ποτέ δυσκολίες στη διαχείριση;»

«Όχι», απαντά απλοϊκά και ειλικρινά ο Θανάσης, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να κάνει στο μυαλό του τον πολλαπλασιασμό διακόσιες χιλιάδες μέλη επί δώδεκα μήνες επί τριάντα ευρώ, δηλαδή το πραγματικό ποσό που αντιστοιχούσε στις εισφορές. Υπολόγισε ότι από φέτος θα είχαν τζίρο εβδομήντα δύο εκατομμύρια!

«Ξέρετε, εγώ είμαι ο διαχειριστής του ταμείου και πραγματικά, ποτέ δε συνάντησα προβλήματα», λέει ο Θανάσης και συνεχίζει από μέσα του: "Για του χρόνου δεν ξέρω".

«Εν πάση περιπτώσει. Ας σας πω αυτό που θέλω», συνεχίζει ο κύριος Φερτεμουλεφτάς.

«Το χρήμα κινεί το λεγόμενο οικονομικό κύκλωμα. Τι είναι αυτό το κύκλωμα; Θα σας το περιγράψω όσο πιο απλά μπορώ. Το κράτος έχει κάποια χρήματα που αποτελούν το κεφάλαιο του λεγόμενου προϋπολογισμού. Φανταστείτε λοιπόν ότι σε κάποιο σημείο του κύκλου βρίσκεται το κράτος. Στη συνέχεια το κράτος μοιράζει το χρήμα στους διάφορους κρατικούς λειτουργούς, με τη μορφή μισθών, στους τομείς Παιδείας, Υγείας, Δικαιοσύνης, Άμυνας, Τοπικής Αυτοδιοίκησης και άλλα ή επίσης μοιράζει χρήμα για να κατασκευαστούν κάποια έργα κοινής ωφέλειας, δηλαδή το χρήμα πηγαίνει είτε στους εργάτες είτε σε κάποια άτομα των αντίστοιχων επιχειρήσεων που θα κάνουν τα έργα ή θα προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Με τη σειρά τους, όλοι αυτοί που

πήραν τα χρήματα του κράτους, θα αγοράσουν αγαθά και υπηρεσίες από διάφορες επιχειρήσεις. Οι επιχειρήσεις τώρα, αλλά και όλοι όσοι παίρνουν μισθούς, είναι υποχρεωμένοι να φορολογηθούν από το κράτος και έτσι αρκετό μέρος του χρήματος πηγαίνει κάποια στιγμή πάλι εκεί που ξεκίνησε. Και ξανακάνει μετά την ίδια πορεία.

Κατά την πορεία αυτή, όλοι ωφελούνται. Οι άνθρωποι όλοι δεν απέκτησαν κάποια αγαθά όπως σπίτια, αυτοκίνητα, και άλλα; Οι επιχειρήσεις που έκαναν σωστά τη δουλειά τους, δεν κέρδισαν κι αυτές; Το κράτος δεν είναι κι αυτό ευχαριστημένο αφού θα έχει εκτελέσει τις λειτουργίες του και όλοι οι πολίτες του θα έχουν ωφεληθεί; Λοιπόν. Αυτός ο οικονομικός κύκλος, εμφανίζεται λίγο πολύ παντού. Σε μεγάλες επιχειρήσεις, σε εργοστάσια, αλλά και σε μικρότερες επιχειρήσεις. Με μια απλή διαφορά, ότι στις επιχειρήσεις το αρχικό κεφάλαιο που πρέπει να διαμοιραστεί προέρχεται από την πώληση των προϊόντων και υπηρεσιών της επιχείρησης.

Για φανταστείτε τώρα ένα κράτος όπου όλοι οι υπάλληλοι, για παράδειγμα του Υπουργείου Παιδείας, αποφασίζουν να μην ακολουθήσουν αυτόν τον απλό κανόνα που σας περιέγραψα προηγουμένως και αποφασίζουν να μην αγοράζουν καθόλου προϊόντα. Κρατούν τα χρήματα στα συρτάρια τους, τρώνε ελάχιστα, και αγοράζουν μόνο τα απολύτως απαραίτητα. Δεν είναι φανερό ότι έτσι ένα μεγάλο μέρος χρημάτων δε θα κάνει το φυσιολογικό κύκλο του, καθώς θα παραμένει στα συρτάρια; Αν δεν αγοραστούν κάποια προϊόντα και υπηρεσίες από αυτούς τους υπαλλήλους, αυτό σημαίνει ότι κάποιο χρήμα δε θα κάνει τη φυσιολογική του διαδρομή. Και άρα δε θα φτάσει τελικά πίσω στο κράτος, όσο χρήμα θα έφτανε φυσιολογικά. Άρα το κράτος δε θα έχει, τελικά, να διαχειριστεί την ποσότητα χρημάτων που είχε προϋπολογίσει, αλλά κάποια μικρότερη. Αυτομάτως προκύπτουν συνέπειες. Θα πρέπει ή να μειώσει τους μισθούς, ή να προχωρήσει σε απολύσεις, ή να κάνει περικοπές σε δημόσια έργα και διάφορα τέτοια. Ελπίζω να με καταλαβαίνετε;»

Τα παιδιά κουνούν καταφατικά το κεφάλι τους. Ο Θανάσης όμως, κάνει και μια χαιρέκακη σκέψη στο μυαλό του: "Καταλαβαίνουμε, αλλά τι μας νοιάζει εμάς τι θα συμβεί; Δεν πα' να κάνετε ό,τι περικοπές θέλετε

και να πάρετε ό,τι μέτρα θέλετε; Στα παλιά μας τα παπούτσια σάς γράφουμε! Κι εμείς πρέπει να πάρουμε τα δικά μας μέτρα, τα οποία μας νοιάζουν περισσότερο απ' τα δικά σας!"

Ο Φερτεμουλεφτάς συνεχίζει:

«Για ελάτε τώρα στη θέση ενός διευθυντή μιας επιχείρησης παγωτών. Ενώ ευελπιστεί κάποιο αναμενόμενο κεφάλαιο από τις πωλήσεις για να κάνει τις δουλειές του, να πληρώσει τους μισθούς, να παρασκευάσει τα προϊόντα του, ξαφνικά για κάποιο περίεργο λόγο, το κεφάλαιο αυτό έχει μικρύνει. Κάποιοι φαρσέρ πείθουν πολλούς να μην αγοράζουν τα συγκεκριμένα προϊόντα. Τι θα κάνετε στη θέση του διευθυντή; Δε θα πρέπει είτε να απολύσετε εργάτες, είτε να μειώσετε τους μισθούς, είτε να κάνετε κάποιες αλχημείες, ώστε να μειώσετε το κόστος παραγωγής των προϊόντων σας, για παράδειγμα εις βάρος της ποιότητας; Δε δημιουργείται πρόβλημα;»

"Στα παλιά μας τα παπούτσια γράφουμε κι αυτό το πρόβλημα", σκέφτεται πάλι ο Θανάσης. Είχε πολλές γνώσεις σε οικονομικά θέματα και θα μπορούσε να απαντήσει με διάφορες ιδέες που κατά καιρούς είχε επεξεργαστεί. Ήταν όμως πολύ ουτοπικές και εξωπραγματικές. Δεν ήταν για να συζητηθούν εδώ με τους κυρίους αυτούς, που ήταν τόσο κολλημένοι με τις δικές τους οικονομικές θεωρίες. Ήταν για να συζητηθούν μόνο μεταξύ των Μικρών Επαναστατών.

Ο κύριος Παγάκις παρακολουθούσε χαρούμενος. Σαν να καταλάβαιναν τα παιδιά. Πολύ καλά τους τα έλεγε ο Φερτεμουλεφτάς. Παίρνει κι αυτός το λόγο.

«Όπως καταλαβαίνετε, παιδιά, δεν υπάρχει άλλη λύση. Το μποϊκοτάζ πρέπει να σταματήσει. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι μπάχαλο επικρατεί, στην Αθήνα κυρίως. Όπως ακριβώς σας τα είπε εδώ ο κύριος Φερτεμουλεφτάς, έτσι θα τα μεταφέρετε και στους φίλους σας. Έτσι κάνουν οι υπεύθυνοι ηγέτες. Και φαίνεστε πραγματικά πολύ έξυπνα παιδιά. Έτσι, κύριε Φερτεμουλεφτά;»

Ο Παγάκις χρησιμοποιούσε και πάλι την κολακεία για να πετύχει το σκοπό του.

«Ναι, πράγματι!»

Όμως ο Θανάσης έχει μάθει στο μεταξύ ένα κόλπο. Και το εφαρμόζει.

«Κύριε Φερτεμουλεφτά, θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι».

«Ό,τι θες».

«Είναι αλήθεια ότι σχεδόν όλες οι επιχειρήσεις φοροδιαφεύγουν;»

«Δυστυχώς, αυτό είναι αλήθεια. Τι να κάνουμε όμως; Να πούμε και την αλήθεια, ίσως καλά κάνουν, ώστε να αντισταθμίζεται λίγο το φορολογικό βάρος που μάλλον είναι υπερβολικό».

«Δηλαδή και η επιχείρηση που εκπροσωπεί ο κύριος Παγάκιας φοροδιαφεύγει;»

«Μάλλον», και ο κύριος Φερτεμουλεφτάς γυρνά χαμογελαστός προς τον εκπρόσωπο της ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗΣ. Όμως ο κύριος Παγάκιας αντιδρά!

«Δεν είναι αλήθεια αυτό! Η εταιρία μου ποτέ δεν έχει κάνει την παραμικρή φοροδιαφυγή. Πώς το ξέρετε δηλαδή εσείς, κύριε Φερτεμουλεφτά;» Ο κύριος Παγάκιας πρέπει οπωσδήποτε να κρατήσει την αξιοπρέπεια της εταιρίας του, έστω λέγοντας ψέματα.

«Μα αφού είπαμε ότι όλες οι επιχειρήσεις φοροδιαφεύγουν. Τι είστε εσείς; Αποτελείτε εξαίρεση του κανόνα, κύριε Παγάκια;»

«Δεν ξέρω τι κάνουν οι άλλες επιχειρήσεις. Πάντως εμείς είμαστε τίμιοι».

«Τώρα μας έπεισες», απαντά ειρωνικά ο Φερτεμουλεφτάς.

«Δηλαδή αμφισβητείτε τα λόγια μου; Πώς τολμάτε;»

«Δηλαδή πώς πας τώρα να το παίξεις; Άγιος Αθανάσιος; Όλες οι επιχειρήσεις κοιτάνε λίγο πολύ πώς να κλέψουν κι από λίγο το κράτος. Όλες! Άρα κι η δικιά σου. Δεν μπορείς να φανταστείς τι ζημιά μας κάνετε στον προϋπολογισμό μας».

«Τον προϋπολογισμό σας τον γράφω στα παλιά μου τα παπούτσια! Όλο πέφτετε έξω τα τελευταία χρόνια κι όλο δανείζετε και περισσότερα απ' το εξωτερικό φουσκώνοντας το δημόσιο χρέος! Σαν καταχρεωμένη πιστωτική κάρτα μοιάζετε! Και πάντως δε σας φταίμε εμείς οι καημένες οι επιχειρήσεις. Φταίει η κακοδιαχείρισή σας!»

«Ποια κακοδιαχείριση μου λες, όταν εσείς οι επιχειρήσεις κοιτάτε μόνο τα κέρδη σας και δεν πα' να πνιγεί και το κράτος κι οι πολίτες του! Πώς να έχω σωστή διαχείριση, όταν εσείς, οι άπληστες επιχειρήσεις, δεν αποδίδετε στο κράτος το φόρο που πρέπει και μου διαταράσσετε τον κύκλο του χρήματος που έλεγα προηγουμένως;»

«Καλά κάνουμε και διαταράσσουμε τον κύκλο σου. Και σεις, το κράτος, από τη μεριά σας μας έχετε πρήξει δυο άλλους κύκλους! Αν δεν ήταν παιδιά στην παρέα, θα σου έλεγα ακριβώς τι εννοώ!»

«Πώς μιλάτε έτσι; Καταλαβαίνω απόλυτα την κυρία που έφυγε. Είστε αγενέστατος!»

«Κι εσύ είσαι ψεύτης! Ακούς εκεί, λέει, ότι φοροδιαφεύγουμε».

«Όταν πάω στο Υπουργείο θα ψάξω με το μικροσκόπιο όλες τις παλιές δηλώσεις εισοδήματος που έχετε υποβάλλει. Θα βρω και θα ξεσκεπάσω τα πάντα για την επιχείρησή σου. Και μετά θα έρθω να στα τρίψω στη μούρη! Τίμια!»

Ο κύριος Παγάκας τα βρίσκει σκούρα. Δεν περίμενε τέτοια αντίδραση.

«Εε, τέλος πάντων. Αν είπα και καμιά κουβέντα παραπάνω, ζητώ συγγνώμη, κύριε Φερτεμουλεφτά. Ας προχωρήσουμε στο θέμα μας».

«Αα, τώρα που τα βρήκες σκούρα, αλλάζουμε και θέμα, έτσι;» απαντά ο Φερτεμουλεφτάς εκνευρισμένος.

«Εε, αφού δε θες ν' αλλάξω θέμα, θα συνεχίσω ηλίθιε! Στη διαχείριση χρημάτων είστε ένα σκέτο μηδενικό όλοι εκεί μέσα στο Υπουργείο Οικονομικών. Και εσύ ειδικά είσαι μηδενικό με τόνο! Έτσι διαχειρίζονται το χρήμα του κοσμάκη; Δεν πάτε καλύτερα να πνιγείτε; Ούτε έναν πολίτη δεν έχω ακούσει σ' αυτή τη χώρα να είναι ευχαριστημένος μαζί σας! Ανάξιε!»

Τα παιδιά χαμογελούν. Φαίνεται να το διασκεδάζουν.

«Μα πώς μου μιλάτε έτσι; Ξέρετε ποιος είμαι εγώ; Ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου Οικονομικών!»

«Μωρέ, δεν πα' να 'σαι και αρχιστράτηγος των Αμερικανών! Τώρα που σε πέτυχα θα στα ψάλω».

«Στην εκκλησία να πας να ψάλεις. Και επ' ευκαιρία ρίξε και καμιά εξομολόγηση εκ μέρους της τίμιας επιχείρησής σας. Θα φρίξει ο παπάς μ' αυτά που θ' ακούσει».

«Στον παπά να πας εσύ και το Υπουργείο σου! Πολύ αμφιβάλλω αν σας συγχωρήσει».

«Δεν έχετε στοιχειώδεις τρόπους συμπεριφοράς, κύριε Παγάκια. Αποχωρώ».

Ο Φερτεμουλεφτάς φανερά εκνευρισμένος, μαζεύοντας τα χαρτιά

του απ' το τραπέζι, σηκώνεται και προχωρά προς την έξοδο. Βγαίνοντας φωνάζει στα παιδιά:

«Παιδιά, συνεχίστε τον αγώνα σας. Όπως καταλαβαίνετε, κάτι τέτοια άπληστα υποκείμενα, πρέπει να πάρουν το μάθημά τους. Αντίο».

Στο μεταξύ η Κατερίνα έχει ξεκολλήσει απ' το Μάκη και αρχίζει να κλαίει.

«Μάκη. Νόμιζα ότι προχτές μου υποσχέθηκες παντοτινή αγάπη».

«Εε, δεν είπε ο Μάκης ότι θα σταματήσει να σε αγαπάει παντοτινά», απαντά η Βάγια. «Απλώς θα κάνει το ίδιο και με μένα!»

«Δηλαδή, Μάκη, αν έρθει σε λίγο και η φίλη μας η Μαρία και σε θέλει και την θες, θα δοκιμάσουμε και το ερωτικό τετράγωνο;» απαντά η Κατερίνα ξεσπώντας σε κλάματα με αναφιλητά.

«Και σιγά σιγά θα φτιάξουμε, δηλαδή, και το εντεκάγωνο; Δέκα είμαστε οι χορεύτριες κι εσύ ο εντέκατος», συνεχίζει η Κατερίνα σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

«Όχι, όχι. Το πολύ τρίγωνο. Παραπάνω με τίποτα. Δε θα το επιτρέψουμε, Κατερίνα, εντάξει;» και η Βάγια αγκαλιάζει την Κατερίνα για να την παρηγορήσει.

«Όχι εντάξει. Όποιος αγαπάει πολύ, κάνει δώρα στον αγαπημένο του».

Η Κατερίνα βγάζει τα δώρα από την τσάντα της. Τα προσφέρει στο Μάκη. Ο Μάκης είχε έρθει Θεσσαλονίκη χωρίς πολλά ρούχα. Τελικά κάθισε περισσότερο απ' όσο είχε προγραμματίσει. Τα δώρα ήταν ό,τι έπρεπε.

«Με πολλή πολλή αγάπη!» κάνει η Κατερίνα και αγκαλιάζοντας το Μάκη, του δίνει ένα φιλί στο μάγουλο.

«Σ' ευχαριστώ Κατερίνα μου», απαντά ο Μάκης ανταποδίδοντας μ' ένα φιλί στο μέτωπο.

Κι η Βάγια;

Τρέχει σαν κεραυνός στην αετοφωλιά! Πρέπει να κάνει επειγόντως μια δουλειά...

Τώρα που η κυρία Σπαταλίδου κι ο κύριος Φερτεμουλεφτάς έχουν αποχωρήσει, ο Παγάκιος αισθάνεται κάποια αμηχανία.

«Παιδιά, συγγνώμη», λέει Παγάκιας σκουπίζοντας τον ιδρώτα απ' το μέτωπό του. «Μ' έκαναν έξω φρενών η κυρία Σπαταλίδου κι ο κύριος Φερτεμουλεφτάς. Είναι έξω απ' το χορό αυτοί, καταλαβαίνετε;»

Τα παιδιά κουνούν καταφατικά το κεφάλι τους.

«Λοιπόν εν πάση περιπτώσει, για να μην τα πολυλογούμε, το μποϊκοτάζ από αύριο λήγει. Έτσι, παιδιά; Καιρός δεν είναι να ξαναφάτε τα νόστιμα παγωτάκια σας; Και να σας πω και κάτι; Ν' αγοράζετε πάντα παγωτά της εταιρίας ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ. Είναι τα καλύτερα».

«Εσείς πάντα αυτά τρώτε, κύριε Παγάκια;» ρωτά η Αναστασία.

«Πάντα! Είναι τα καλύτερα. Ποτέ δεν τρώω παγωτά άλλης εταιρίας».

«Και πώς ξέρετε ότι είναι τα καλύτερα αφού δεν έχετε δοκιμάσει άλλα;»

Ο κύριος Παγάκιας δεν ξέρει τι να απαντήσει. Κολλάει το μυαλό του σ' αυτήν την ερώτηση. Και η Αναστασία συνεχίζει:

«Μήπως μας το λέτε επειδή θέλετε να στηρίξετε τη δικιά σας εταιρία; Μήπως ορθά σας κατηγορήσαν η κυρία Σπαταλίδου και ο κύριος Φερτεμουλεφτάς για απληστία;»

«Εγώ απληστος; Δεν ντρέπεστε λίγο, παλιόπαιδα; Έτσι σας έχουν μάθει να μιλάτε, οι γονείς σας;»

«Μα, κύριε Παγάκια, πώς μας μιλάτε έτσι σε τέτοιο ύφος; Η κυρία Σπαταλίδου και ο κύριος Φερτεμουλεφτάς σας είπαν απληστο», συνεχίζει ο Πέτρος να γαργαλάει τα νεύρα του κυρίου Παγάκια, καταλαβαίνοντας το σχέδιο της Αναστασίας.

«Μιλώ όπως μ' αρέσει. Και δε θέλω διόρθωση από τρία ανόητα παιδιά».

Ο Πέτρος σηκώνεται, προσποιούμενος ότι πειράχτηκε.

«Παιδιά, πάμε να φύγουμε. Ο κύριος απέναντι είναι αγενέστατος. Δεν έχει κανένα νόημα η συζήτηση μαζί του».

Ο Θανάσης κι η Αναστασία σηκώνονται κι αυτοί και όλοι μαζί προχωρούν προς την έξοδο. Ο κύριος Παγάκιας τους ακολουθεί τρέχοντας.

«Σταθείτε, πού πάτε; Δεν τελειώσαμε. Ας συνεχίσουμε τη συζήτηση. Κι αν σας πρόσβαλα λίγο, ζητώ συγγνώμη».

Όμως τα παιδιά ούτε που γυρνούν να κοιτάζουν τον κύριο Παγάκια, κυρίως για να μη δει τα γέλια τους.

«Τα καταφέραμε περίφημα», λέει σε λίγο ο Θανάσης. «Τους ξεφορτωθήκαμε όλους πολύ ωραία!»

«Ναι», απαντά η Αναστασία γελώντας. Γυρνά όμως προς τον αρχηγό της.

«Πέτρο, χρωστάς μια απάντηση».

«Τι εννοείς Αναστασία;»

«Τελικά, το καλύτερο καλλυντικό ποιο είναι;»

«Αυτό που επιδρά από μέσα!», απαντά ο Πέτρος. «Όλα τα άλλα που κυκλοφορούν στην αγορά, επιδρούν απ' έξω».

«Πέτρο, μιλάς σαν την Πυθία. Αλλά μάλλον καταλαβαίνω τι θες να πεις», απαντά η Αναστασία. «Έχεις απόλυτο δίκιο!»

Το κινητό του Πέτρο χτυπά. Η Αναστασία κι ο Θανάσης ακούν σε λίγο τον Πέτρο να λέει στο κινητό: «Αυτό που επιδρά από μέσα!» και να κλείνει.

«Ποιος ήταν, Πέτρο;» ρωτά ο Θανάσης.

Δε χρειάζεται όμως να απαντήσει ο Πέτρος. Στο Θανάση απαντά η Αναστασία χαμογελώντας.

